

Видатні мізочани

Від упорядників

Представлений випуск біографічного довідника „Знані імена Мізоча”, присвячений відомим діячам науки, освіти, культури, медицини, військової справи вихідцям з Мізоча.

Довідник включає понад 40 біографічних довідок.

Підготовка видання розпочалась 3 травня 2007 року і тривала до 1 травня 2008 року.

Переважає більшість біографічних довідок укладалася з особистих анкет. Крім анкет використовувались і інші відкриті джерела: довідники, матеріали газет, журналів. Усі дані, які отримувались таким шляхом узгоджувались із особами, біографії яких включені до довідника. Укладаючи біографічні довідки ми намагались якнайточніше передати анкетні дані, внести поправки, якщо такі були. Нами також використовувались додаткові дані у випадках, коли анкети містили недостатню інформацію про життя та кар'єру респондента. А тому обсяг біографій цих людей різний.

Перший випуск нашого довідника в силу об'єктивних і суб'єктивних причин не міг вмістити біографій всіх знаних мізочан. Сподіваємось, що надалі до нього буде включено значно більше автобіографічних довідок і вони будуть більш ґрунтовними.

Статті в довіднику розміщені в алфавітному порядку.

Ми складаємо щиру подяку всім, хто допомагав у виданні цього довідника: добродіям Гребенюку А.В., Овсійчуку С.Я., Якимчуку М.А.

Історична довідка про селище Мізоч

Епоха прадавньої історії Мізоча представлена рештками поселення доби неоліту. На місцях життя первісних людей знаходимо кам'яні сокири, скребла, нуклеуси.

Залишки городищ раннього середньовіччя знаходяться поблизу хутора Клопіт і села Мізочек.

Перша писемна згадка відноситься до 8 грудня 1322 року, тоді Мізоч належав до Великого Князівства Литовського.

Після Люблінської унії 1569 року село Луцького повіту Волинського воєводства перебувало в складі Речі Посполитої. У 1793 році внаслідок другого поділу Польщі Мізоч опинився в складі Російської імперії. Впродовж 1917-1921 рр. містечко короткий термін перебувало в складі Російської Республіки, УНР, та Української держави.

У 1921 році Мізоч знову потрапляє до складу Польщі. З 1939 по 1941 рік у складі УРСР. У роки Великої Вітчизняної війни жителі містечка були під владою німецької адміністрації.

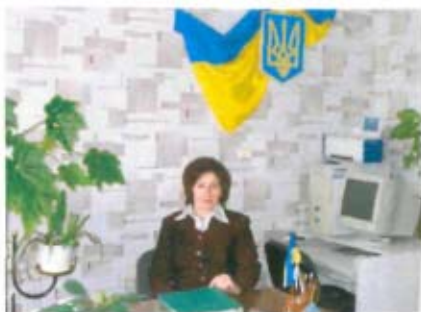
З 1944 по 1991 роки - Мізоч у складі УРСР.

Після 1991 року - у складі незалежної України.

Мізоч нині за адміністративним поділом має статус селища.

З відомих історичних діячів в Мізочі працювали, побували і залишили свій мемуарний або матеріальний слід такі визначні особи: Д. Міклер - ірландець, що спланував парк і засадив його рідкісними деревами. На початку XIX століття побували наїздами у містечку Костянтин Павлович, брат російського імператора Олександра I, тодішній намісник у царстві Польському. В уланському полку, що квартирував напередодні війни 1812 року служила Н.А. Дурова, перша в Росії жінка-офіцер. Відомий український письменник Улас Самчук згадує про своє перебування в Мізочі в творах "Волинь", "Чому не гоїть огонь". Генеологічний рід Дуніних-Карвицьких активно приймав участь в культурному житті селища. Юзеф Дунін-Карвицький автор біля 10 краєзнавчих, народознавчих, етнографічних книг, де описано Волинь і Полісся в тому числі й Мізоч.

Знаними іменами славиться Мізоч, про частину з них ви дізнаєтесь, перечитуючи біографії наших земляків.

Директор Мізоцького навчально-виховного комплексу "загальноосвітня школа І-ІІ ступенів - ліцей", Луцюк Ніна Прохорівна, відмінник освіти України.

Мізоцька школа була побудована і введена в експлуатацію 24 січня 1977 року. З 2000 року Мізоцька загальноосвітня школа перейменована у заклад нового типу «ЗОШ І-ІІ ступенів – гуманітарний ліцей». З 2006 року – у Мізоцький навчально-виховний комплекс «ЗОШ І-ІІ ступенів-ліцей».

Структура закладу і кількість класів, що навчається:

У НВК є 22 класи, навчається 462 учні.

* І ступінь	- 8 класів
* ІІ ступінь	- 10 класів
з них класи до ліцейної підготовки	- (8-9кл.) – 4 класи
* ліцейні	- (10-11 кл) – 4 класи

Педагогічні кадри

У навчально-виховному комплексі працює 51 вчитель

З них:

Учителів вищої категорії	30
Відмінників освіти України	7
Учителів – методистів	4
Старших учителів	12

Мізоцький НВК проводить навчання з таких профілів:

- * художньо-естетичний
- * фізико-математичний
- * природничо-математичний
- * суспільно-гуманітарний;
- * філологічний.

Навчально-виховний процес здійснюють предметні кафедри:

- початкових класів;
- історико-філологічних дисциплін;
- фізико-математичних наук;
- природничих наук;
- іноземних мов;
- естетичних дисциплін;
- фізкультури, ЗВ, ОБЖ;
- класних керівників.

Матеріальна база закладу

Навчальні кабінети :

- української мови і літератури
 - математики (2)
 - фізики
 - хімії
 - інформатики
 - біології
 - християнської етики
 - географії
 - іноземної мови
 - естетики
 - захисту Вітчизни
 - зарубіжної літератури
 - історії
 - початкових класів (8)
- класні кімнати – 3
 - комбінована майстерня
 - майстерня обслуговуючої праці
 - методичний кабінет
 - виховний центр
 - кімната школяра
 - ігрова кімната
 - бібліотека (кн.фонд – 27299 шт)
 - медичний кабінет
 - їдальня
 - спортивний зал
 - навчально-дослідні ділянки

Голова ради закладу: Поліщук Наталія Василівна

БАЧИШИН Богдан Дмитрович. Народився 26 грудня 1962 року в смт. Мізоч. У школі навчався з 1970 до 1980 роки.

У молодших класах чи не найвеселішою зимою розвагою поруч з катанням на лижах та грою в хокей були колядки, щедрівки та посівання, не дивлячись на „патрулювання” вчителів. А втеча від них була ще веселішою.

Добре запам'яталося „переселення” в нову школу в 1977 році. Ми навчалися тоді вже в 7-му класі, тому приймали посильну участь у прибиранні будівельного сміття, митті класів. Садили дерева навколо школи,

висипали бігові доріжки навколо шкільного стадіону. Нова школа була такою просторою, світлою...

Наша школа давала дуже хороші знання з усіх без виключення предметів. Тому не дивно, що велика кількість випускників вступала у вищі навчальні заклади Москви, Києва, Львова, Рівного... За що хочеться подякувати всім без винятку вчителям, які нас навчали, і не тільки від свого імені, а й від усіх випускників класу.

У молодших класах часто сперечався з батьком стосовно „радянської влади”, подій світової війни. В шкільному віці давалася ознака державна пропаганда. Але вже тоді батько зумів зародити сумніви в моїй свідомості щодо щирості і правдивості «радянської влади і радянської історії».

Довершили розвіяння правдивості „радянської історії” роки навчання у Львівському політехнічному університеті (1980-1985рр.). Свободолюбивий український дух древнього міста допоміг ідентифікувати себе як українця.

У 1985 році з відзнакою закінчив геодезичний факультет Львівського „політеху”. З 1985 по 1988 роки навчався в аспірантурі при Київському інженерно-будівельному інституті. В 1988-1991 роках працював асистентом кафедри автоматизації геодезичних вимірювань в тому ж інституті 1991-1994 роки - інженер Вінницького проектно-конструкторського бюро „Пошук” виробничого об'єднання „Аерогеопрілад”.

З 1994 року по сьогоднішній час працюю викладачем у Національному Університеті водного господарства та природокористування (колишній УНІВГ) в м.Рівне. В 1999 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук із спеціальності „Геодезія”. З 2000 року працюю на посаді доцента. Оpubлікував більше 20 наукових та навчально-методичних праць.

Одружений. Дружина - Лариса працює викладачем цього ж вузу. Дочка - Ольга 1990 року народження закінчує середню школу.

Важливими роками у своєму житті поруч з одруженням та народженням дочки вважаю 1991 та 2004. Це - роки становлення нашої держави та нації. Домашня адреса: м. Рівне, вул. Студентська, 8 / 205. Домашній телефон - 62-98-35.

БЕЛЕШКО Дмитро Тимофійович. Народився 18 липня 1953 року в селищі міського типу Мізоч Здолбунівського району Рівненської області. Освіта вища, кандидат педагогічних наук, доцент. У 1970 році закінчив середню загальноосвітню трудову політехнічну школу смт. Мізоч Здолбунівського району Рівненської області. У 1978 році закінчив Рівненський державний педагогічний інститут. Спеціальність – вчитель математики.

З 1972р по 1973р. навчання у Рівненському державному педагогічному інституті. З 1973р. по 1975р. - строкова служба у Радянській Армії. З 1978р. по 1986р. працював на різних посадах в Рівненському державному педагогічному інституті імені Д.З.Мануїльського (сьогодні Рівненський державний гуманітарний університет). З 1986р. по 1988р. навчався в аспірантурі при науково-дослідному інституті педагогіки в м. Київ. З 1988р. по 1998р. працював на посаді доцента кафедри математики та методики її викладання Рівненського державного педагогічного інституту. З 1988р. по 1999р. – доцент кафедри вищої математики Рівненського економіко-гуманітарного інституту.

З 1999р по даний час. - доцент кафедри математики та методики її викладання Рівненського державного гуманітарного університету.

Науковий здобуток складає понад п'ятдесят наукових робіт: наукових посібників, статей. Основний напрямок наукової діяльності пов'язаний з розробкою і вдосконаленням існуючих методик навчання майбутніх вчителів математики та учнів старшої школи з технологій розв'язування математичних задач. Основні із них:

1. Белешко Д.Т. Практикум по решению геометрических задач. Часть 1. Методы решения геометрических задач. – Ровно, 1986. – 86 с.
2. Белешко Д.Т. Практикум по решению геометрических задач. Часть 2. Метрических и характеристические свойства геометрических фигур. – Ровно, 1986. – 64 с.
3. Белешко Д.Т., Стрільчук В.В. Розв'язник. Методичні вказівки до письмового екзамену з математики у 9 класі. Рівне, 1996. – 112 с.
4. Белешко Д.Т., Сілков В.В., Сень Я.Г., Савчук П.П. Випускні екзаameni. 11 клас. Алгебра. Методичні рекомендації. Рівне, 1995. – 49 с.
5. Белешко Д.Т., Сілков В.В., Сень Я.Г., Савчук П.П. Випускні екзаameni. 11 клас. Планиметрія. Методичні рекомендації. Рівне, 1995. – 49 с.
6. Белешко Д.Т., Сілков В.В., Сень Я.Г., Савчук П.П. Випускні екзаameni. 11 клас. Початки аналізу. Методичні рекомендації. Рівне, 1995. – 61 с.
7. Белешко Д.Т., Сілков В.В., Сень Я.Г., Савчук П.П. Випускні екзаameni. 11 клас. Стереометрія. Методичні рекомендації. Рівне, 1995. – 101 с.
8. Белешко Д.Т., Сілков В.В., Сень Я.Г., Савчук П.П. Випускні екзаameni. 11 клас. Тригонометрія. Методичні рекомендації. Рівне, 1995. – 61 с.
9. Белешко Д.Т., Сілков В.В., Сень Я.Г., Савчук П.П. Випускні екзаameni. 11

- клас. Алгебра. Методичні рекомендації. Рівне, 1995. – 49 с.
- 10.Белешко Д.Т., Сілков В.В., Раухман А.С., Тадеєв П.О. Математика: Прямі і площини в просторі. Алгебра. Ч.І. Навчальний посібник для підготовки до екзаменів з математики на атестат про середню освіту та для підготовки до вступу в інститут. Рівне, Рівненський педінститут, 1996. – 202 с., іл.
 - 11.Белешко Д.Т., Сілков В.В., Раухман А.С., Тадеєв П.О. Математика: Многогранники і тіла обертання. Тригонометрія. Ч.ІІ.: Навчальний посібник для підготовки до екзаменів з математики на атестат про середню освіту та для підготовки до вступу в інститут. Рівне, Рівненський педінститут, 1996. – 200 с.
 - 12.Белешко Д.Т., Сілков В.В., Раухман А.С., Тадеєв П.О. Математика. Початки аналізу. Ч.ІІІ. Навчальний посібник для підготовки до екзаменів з математики на атестат про середню освіту та для підготовки до вступу в інститут. Рівне, Рівненський педінститут, 1996. – 94 с.
 - 13.Белешко Д.Т., Раухман А.С., Тадеєв П.О. Ірраціональні рівняння та нерівності. Рівне, 1996. – 47 с.
 - 14.Белешко Д.Т., Раухман А.С., Тадеєв П.О. Геометрія Чотирикутника. Посібник для учнів старших класів, студентів та вчителів математики. Рівне, 1997. – 125 с.
 - 15.Белешко Д.Т., Раухман А.С., Сень Я.Г. Готуємось до екзамену з математики: Навчальний посібник. 9 клас. – Рівне: Волинські береги, 1999. – 84 с.
 - 16.Белешко Д.Т., Раухман А.С. Теорема косинусів і синусів. Рівне, 1999. – 36 с.
 - 17.Белешко Д.Т., Коваль В.В., Клекоць Г.Я. Методика викладання алгебри в 7-9 класах. Курс лекцій, практичні заняття.// Навчально-методичний посібник для студентів III курсу фізико-математичних спеціальностей пед. університетів та інститутів. – Рівне: РДГУ, 2002. – 65 с.
 - 18.Белешко Д.Т., Клекоць Г.Я. Методи розв'язування текстових алгебраїчних задач. Навчально-методичний посібник з математики для студентів, вчителів та учнів. – Рівне, РДГУ, 2007. – 51 с.
 - 19.Белешко Д.Т., Добридень С.І., Гнедко Н.М. Алгебра і початки аналізу. Навчальний посібник. – Рівне. РІСКСУ, 2007. – 67 с.
 - 20.Белешко Д.Т., Гнедко Н.М., Коваль В.В., Момотюк Л.Б. Методи доведення числових нерівностей. Навчально-методичний посібник з математики для учнів старших класів, студентів, вчителів математики. – Рівне. РДГУ, 2007. – 134 с.
 - 21.Белешко Д.Т., Гнедко Н.М. Геометрія. Навчальний посібник. – Рівне. РІСКСУ, 2006. – 74 с.
 - 22.Белешко Д.Т. Модель професійної компетентності педагога. Під ред. Кривка М.П. Рівне, 1996. – 354 с.

Одружений. Має дочку та сина.
Захоплення: шахи.

БІЛИК Наталія Олексіївна. Народилася 7 вересня 1921 року в с. Семимогили Глобинського району Полтавської області в сім'ї сільських інтелігентів. Батько - бухгалтер, мати - вчителька.

В 1929-1939 рр. навчалася в Чернечослобідській, Грипівській семилітках, Смілівській середній школі на Сумщині. Школу закінчила з золотою медаллю.

У 1939 році без іспитів поступила на I-й курс 2-го Харківського медичного інституту на спеціальність "Лікувальна справа".

У 1941-1943 рр. Перервала навчання у зв'язку з війною. В 1946 році закінчила Харківський медичний інститут і того ж року по розподіленню приїхала працювати на Рівненщину.

3 серпня 1946 року - завідувача амбулаторією села Дермань ІІ, з квітня 1947 року - завідувача лікарнею села Будераж.

У 1947 році Н.О. Білик вийшла заміж за вчителя Рудого Григорія Захаровича, а в 1949 році у подружжя народився син Юрій.

3 жовтня 1950 року Н.О. Білик - хірург, а згодом - акушер-гінеколог Мізоцької районної лікарні. Все своє життя пропрацювала в Мізоцькій дільничій лікарні. Останнє місце роботи - завідувача акушерським відділенням лікарні.

Лікар вищої категорії, "Відмінник охорони здоров'я СРСР", а в 1966 році за багаторічну бездоганну працю нагороджена орденом Леніна, обиралась народним засідателем районного суду.

У 1984 році Н.О. Білик вийшла на пенсію, але періодично працювала в лікарні аж до жовтня 1995 року.

Померла Н.О. Білик 24 червня 2006 року, похована в селищі Мізоч.

ГЕРМАНИЮК Наталія Володимирівна.

Народилася в 1975 році. В школу пішла в 1982 році.

У 1989 році вступила у Гродненську спортивну школу олімпійського резерву. Закінчила в 2003 році Гродненський державний університет.

Германюк Н.В. - майстер спорту міжнародного класу по легкоатлетичному багатоборству.

З 1994 року є членом національної команди Білорусії. З цього часу була переможницею і призером республіканських і міжнародних змагань. Нагороджена золотими медалями.

Приймала участь в змаганнях на Кубок Європи по багатобор'ю.

Тепер працює тренером-викладачем.

Одружена.

ГОЛУБ Наташа Олексіївна. Народилась 27 січня 1970 року в с. Кунин Здолбунівського району Рівненської області, в сім'ї робітників.

З 1977 по 1987 рр. навчалась у Мізоцькій середній школі. Закінчила її із срібною медаллю.

З 1977 по 1992 рр. навчалась на історичному факультеті Львівського державного університету імені І. Франка. Після закінчення навчання отримала диплом викладача історії. З вересня 1992 року працюю на кафедрі історії України і техніки Національного університету "Львівська політехніка".

У 2003 році захистила кандидатську дисертацію на тему: "Участь молоді в українському військовому русі і творенні Збройних Сил УНР (березень 1917р. - квітень 1918 р.)".

У 2005 році отримала вчене звання доцента.

ГРЕБЕНЮК **Анатолій** **Володимирович**. Народився 18 жовтня 1955 року в сім'ї робітника і вчительки.

Володимир Михайлович працював в "Сільгосптехніці" на різних посадах.

Марія Федорівна працювала вчителем початкових класів у Мізоцькій середній школі.

З 1962 по 1972 рік - навчався в середній школі.

В 1972 році Анатолій успішно здає екзамени і поступає в Український інститут інженерів водного господарства (м. Рівне). Рівненський "водник" закінчує в 1977 році по спеціальності "інженер-будівельник". Першим місцем роботи молодого інженера стала Рівненська атомна електростанція. Чотири роки працював інженером у м. Кузнецовськ. Із 1981 року його доля зв'язана з військом. Армійська служба проходила в Казахстані, Азербайджані, Середній Азії.

У 1994 році генерал Гребенюк очолив в Москві Головне управління спеціального будівництва (ГУСС) Міністерства оборони.

На цій високій посаді він здійснює керівництво по всій території СРСР. У березні 2003 року генерал-лейтенант Гребенюк був призначений на посаду замісника Міністра оборони, а в 2006 році - генерал армії, найвище військове звання в Росії.

Анатолій Володимирович – "Заслужений будівельник Російської Федерації і Азербайджану", доктор технічних наук.

Разом з дружиною Тамарою Константинівною виховують двох синів: Андрія і Сергія .

ДЕМИДЮК Володимир Іванович.

Народився 6 липня 1964 року в смт Мізоч, Здолбунівського району Рівненської області.

Мізоцьку середню школу закінчив у 1981 році.

Цього ж року поступив на хімічний факультет Московського державного університету, який закінчив у 1986 році і був залишений в аспірантурі.

У 1990 році захистив дисертацію з теми фізичної хімії. Шість років працював в університеті міста Інчон (Чемульпо) - Південна Корея.

У 2005 році виграв наукову стипендію імені Марії Кюрі для визначних вчених. Це престижна нагорода від Європейського комітету з науки та технології.

З 2005 до 2008 року - науковий працівник Манчестерського університету.

З 2008 року працює в Королівському університеті м. Белфаста, Великобританія.

Демидюк В.І. - автор близько 30 наукових публікацій з проблем озону в міжнародних англійських журналах.

Одружений. Дружина - Світлана Миколаївна.

Виховує двох дітей: Гелену і Андрія.

ДЕМЧИШИН Михайло Гордійович.

Народився в 1932 році.

У 1951 році закінчив Мізоцьку середню школу.

Чотири роки вчився у Львівському політехнічному інституті. Навчання в аспірантурі, захист кандидатської дисертації.

Михайло Гордійович - доктор технічних наук, завідувач відділу інженерної геології Інституту геологічних наук Національної академії наук України, професор кафедри геобудівництва і гірничих технологій Національного технічного університету України "Київський політехнічний інститут", віце-президент Українського центру Міжнародної Академії наук Свразії, член-кореспондент Міжнародної Академії наук Свразії.

М.Г. Демчишин - відомий вчений в галузі інженерної геодинаміки та геоекології. Протягом десятиліть плідно працює над проблемами прогнозу, запобігання руйнівним та аварійним проявам небезпечних геологічних процесів.

Як член Товариства охорони пам'яток історії та архітектури М.Г. Демчишин виконує значну роботу зі збереження та відновлення цих пам'яток, зокрема, брав участь в інженерно-геологічному обґрунтуванні відтворення Михайлівського золотоверхого та Успенського соборів у м. Києві. Він є також заступником голови Всеукраїнської секції охорони надр Українського товариства охорони природи.

Опублікував понад 160 наукових праць, у т. ч. 21 окреме видання (монографії, довідкові посібники, брошури, препринти). Ряд праць М.Г. Демчишина опубліковані і в закордонних виданнях.

Брав участь у роботі урядових комісій по встановленню причин руйнівних проявів зсувів на територіях населених пунктів України (Чернівці, Севастополь, Лисичанськ, Дніпропетровськ, Дніпродзержинськ та ін.), катастрофічних повеней в Закарпатті 1998 та 2001 рр.

ДЕМЧУК (Калитка) Світлана Володимирівна. У 1987 році закінчила Мізоцьку середню школу 1987- 91рр. - навчання у Луцькому державному інституті (Волинський національний університет) ім. Лесі Українки.

Протягом навчання у школі активно займалась спортом, захищала честь школи на районних та обласних змаганнях. Майбутню професію обрала за покликанням. Після закінчення інституту за успіхи у спорті та за наукову роботу запропонували залишитися працювати в інституті.

У 1995 році виконала норматив майстра спорту України; у 1995 - норматив майстра спорту України міжнародного класу, стала членом збірної команди України з легкої атлетики (1995-2000 рр.). За цей період приймала участь у багатьох міжнародних змаганнях, Кубках світу та Європи :

1997 р.- переможниця зимового Чемпіонату України зі спортивної ходьби, трикратна призерка кубка Європи серед спортивних клубів.

2001 р - захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата наук з фізичного виховання та спорту.

2007 р.- отримала звання доцента кафедри теорії та методики фізичного виховання.

ДОВГАЛЬ Володимир Іонович. Народився в селі Білашів, на кутку Осередок (третій десяток) 12 квітня 1946 року.

Все своє босоніге дитинство пас корів та малював. Любов до малювання брав від природи, яка була його першим учителем. Тут і створював свої перші роботи: пейзажі, портрети, різноманітні замальовки та ескізи.

З дитячих років захоплювався літературними творами про художників, старався наслідувати їх. Багато копіював, але тільки з репродукцій, брав участь у оформленні газет, займав призові місця.

Брав участь у конкурсах малюнків. В одному з них, що був присвячений творчості Аркадія Гайдара, виконавши ряд ілюстрацій в газету "Юний лєнінець", здобув почесне призове місце і був нагороджений путівкою в піонерський табір міста Одеси "Молода гвардія". Тут перед ним відкрилось нове життя: з музеями, оригіналами картин багатьох художників. Тут отримав перші заняття по образотворчому мистецтву від професійних майстрів.

Після закінчення школи працював вчителем малювання в Мізоцькій школі-інтернат аж до призову в лави Радянської Армії (1965-1968 рр.) В армії не покидав малювати, був художником-оформлювачем.

Навчався в Одеському педагогічному інституті. Тут пройшов вищу школу образотворчої грамоти.

Працював в Дубенському педагогічному училищі викладачем малювання, але через рік вирішив повернутися до рідного села. Почав зводити будинок в селищі Мізоч. Працював вчителем малювання і креслення в Білашівській, Мізоцькій та Суємській школах. В селищі Мізоч займався оформленням рекламної агітації для підприємств.

У час учительських відпусток займався іконописом та розписом церков по всій території України, творив картини, виховував дочку та сина, яким також з раннього дитинства прищеплював любов до рідної землі та малювання.

Він майстер на всі руки: будує, конструює, вирізьблює з дерева, займається технікою, господарством. Завжди знаходить час, щоб поїхати в ліс по гриби та ягоди. Любить пожартувати, вмє дати гарну пораду.

ЖЕМГА Леонід Васильович. Народився 05 вересня 1963 року.

У 1970 році пішов у перший клас Білашівської восьмирічної школи. По закінченні школи у 1980 році поступив до Рівненського сільськогосподарського технікуму на відділення технік-будівельник.

У 1983 році закінчив технікум і був направлений у Мізоцький бурякорадгосп прорабом.

Того ж року, з вересня місяця, став студентом Ленінградського вищого військово-інженерного будівельного училища. Після закінчення училища отримав звання лейтенанта, 6 років відслужив у Владивостоці, де отримав звання капітана.

У 1994 році був переведений на службу в Москву. Тут він 5 років працює начальником на будівництві жилфонду.

2004-2005 рр. працює на будівництві жилфонду в Чечні. Там отримав звання полковника.

12 червня 2006 року за заслуги у будівництві - отримав звання генерал-майора.

У даний час працює замісником начальника головного управління будівництва і реконструкції житлового фонду для військовослужбовців.

ЖУКОВСЬКИЙ Василь Миколайович.

Народився 19 листопада 1952 року в с.мт. Мізоч Здолбунівського району Рівненської області.

Закінчив Мізоцьку середню школу.

У 1970 році вступив до Київського лінгвістичного університету і закінчив його з відзнакою, отримавши кваліфікацію учителя іспанської і французької мови.

У 1986 році закінчив з відзнакою факультет англійської мови даного університету, отримавши кваліфікацію вчителя англійської мови.

12 років працював вчителем іноземних мов Ступнівської і Гільчанської середніх шкіл Здолбунівського району.

З 1987 року працював викладачем іноземних мов на кафедрі іноземних мов Рівненського державного педагогічного інституту.

У 1988 році вступив до аспірантури Київського лінгвістичного університету, у 1992 році захистив кандидатську дисертацію.

З 1994 року працює в Національному університеті «Острозька академія»

У 1997 році отримав вчене звання доцента кафедри іноземних мов Острозької академії.

З 1999 по 2002 рр. навчався в докторантурі в лабораторії загальної педагогіки та історії педагогіки Інституту педагогіки АПН України.

У лютому 2004 року захистив докторську дисертацію в Інституті педагогіки Академії педагогічних наук.

У 1995-200 рр. Був координатором десяти Міжнародних науково-практичних конференцій під загальною назвою «Виховання молодого покоління на принципах християнської моралі у процесі духовного відродження України».

За участю і під редакцією Жуковського В.Н. підготовлено і видруковано низку статей, наукових записок та посібників з проблем викладання християнської етики.

У 1983 році був нагороджений значком «Відмінник народної освіти України».

У 2004 році нагороджений Грамотою Верховної Ради України за заслуги перед українським народом.

В.М. Жуковський нагороджений церковним орденом архистратига Михаїла. 10 жовтня 2005 року Патріархом Київським і всієї Руси-України Філаретом був рукопокладений на священника. І з цього часу є настоятелем студентсько-викладацького храму преподобного Федора Острозького при Національному університеті «Острозька академія». Одночасно працював проректором з навчально-виховної роботи, а з 2007 року - деканом гуманітарного факультету Національного університету «Острозька академія».

Вчительські таланти

Танцює юнь

Хай завједи буде сонце, хай завједи буде мама

Експериментують юні натуралісти

Перший шкільний випускний

Смачний обід

Конкурс декоративно-прикладного мистецтва

Засідання Євроклубу

Заняття художньої студії

Мізоцькі ліцейсти – учасники Міжнародного фестивалю козацької слави на полі Берестецької битви

КАРП'ЮК (Нечасва) Ольга Костянтинівна.

Народилась 17 липня 1970 року в смт. Мізоч, Здолбунівського району Рівненської області в сім'ї робітників.

У 1977 році пішла в перший клас Мізочької середньої школи, яку закінчила у 1987 році.

У 1987- 1988 році навчалась у Рівненському професійно-технічному училищі № 9. Працювала на заводі "Газотрон"

З 1993 року займається декоративно-ужитковим мистецтвом (макrame).

Одружена. Має дочку.

КОЛЕСНИК Ярослав Васильович. Народився 02.01.1959 року в с.мт. Мізоч Здолбунівського району Рівненської області, українець.

Батько - Василь Тимофійович.

Мати - Анастасія Іванівна.

Дружина - Францішка Євгенівна

Син Олег.

Закінчив Мізоцьку середню школу 1976 року.

З 1976 по 1982 рр. - навчався в Київському політехнічному інституті на факультеті автоматики і телемеханіки.

З 06.1984 - 04.85 рр. працював інженер, старшим інженер, провідним інженер, виконуючим обов'язки начальника сектора Київського заводу "Радіоприлад" ім. С.Корольова.

З 04.1985-12.1986 — працював інженером-технолог, начальником технічного бюро, заступником начальника цеху Київського заводу "Старт"

З 12.1986 - 11.1989 рр. - секретар комітету комсомолу ВО ім. С.Корольова, Жовтневого РК ЛКСМУ м. Києва.

З 12.1989 - 10.1992 рр. — начальник відділу Київського заводу "Радіоприлад" ім. С.Корольова.

З 10.1992 - 07.1996 — працює начальником відділу, начальником управління маркетингу, виконавчим директором — начальником управління, заступником голови правління Всеукраїнського акціонерного банку "Вабанк".

У цей час заочно навчався і в 1995 році закінчив Київський державний економічний університет "Фінанси та кредит"

З 07.1996 - 03.1997 рр. — голова правління АКБ "ОЛБанк".

З 1997 — завідувач кафедри, виконуючий обов'язки доцента кафедри банківської справи Київського слов'янського університету.

З 12.1997- 04.1999 рр. — заступник голови правління, директор І Київської філії Українського АКБ "Укрнафтогазбанк".

З 04.1999 – заступник голови правління, виконуючий обов'язки голови правління, голова правління, АКБ "Форум".

Нагороджений Почесною Грамотою Президії Верховної Ради УРСР у 1988 році. Грамота Верховної Ради України у 2005 році.

Захоплюється історією, археологією, гірськолижним спортом.

КОЛОМИС Василь Володимирович. Народився 10 березня 1958 р. у смт. Мізоч Здолбунівського району Рівненської області.

Батько — Коломис Володимир Маркіянович.

Мати — Коломис (Матвійчук) Людмила Миколаївна.

Дружина — Коломис (Рудзінська) Неля Степанівна, економіст АППБ "Аваль".

Має сина Максима (1994 р.н.).

Освіта вища, закінчив Київський інститут народного господарства ім. Д.С.Коротченка за спеціальністю "економіст", кваліфікація "фінанси і кредит" (1984р.) та Київський інститут банківської справи за спеціальністю "менеджер банківської справи" (1997р.).

Працював слюсарем, машиністом на Мізоцькому цукровому заводі (з 1975 р.), старшим економістом відділу фінансування Володимирецького відділення Будбанку Рівненської області (з 1984р.), старшим економістом відділу кредитування, начальником відділу Рівненського обласного управління Будбанку, Промбудбанку (з 1985р.), виконуючим обов'язки начальника управління Рівненського регіонального управління Промінвестбанку України (з 1996р.), начальником управління ПІБ (1997р.).

З березня 2000 року — керуючий Рівненським центральним відділенням Промінвестбанку.

Член Партії національно-економічного розвитку України (1995р.).

Військове звання — старший сержант.

Вільно володіє українською та російською мовами.

Захоплюється футболом.

Життєве кредо: "Не в словах, а у вчинках здобувається істина".

ЛІСКОВЕЦЬКИЙ Віталій Іванович. Народився 13 червня 1972 року в смт. Мізоч Здолбунівського району Рівненської області.

З 1979 по 1989 рр. навчався в Мізоцькій середній школі.

У 1989 році поступив у Васильківське військово-авіаційно-технічне училище (м. Васильків, Київської області). Закінчив військово училище у 1992 році за фахом "технік-механік" - спеціаліст із літаків та авіаційних двигунів винищувально-бомбардувальної авіації. Час навчання у військовому училищі припав на період розпаду СРСР та проголошення незалежності України. Васильківське військово училище на той час входило до складу 17-ї Повітряної Армії, на основі якої, в грудні 1991 року, почало створюватися Міністерство оборони України. В лютому 1992 року, у складі військового училища, прийняв військову присягу на вірність українському народові. Після закінчення училища, військову службу проходив в авіаційних військових частинах Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України: м. Стрий Львівської області, смт Озерне Житомирської області, м. Дубно Рівненської області, м. Львів (скнилівський аеродром).

Поряд з військовою службою захоплювався класичною музикою та академічним співом.

Проходячи службу у Львові, 1997 року, поступив до Львівської консерваторії на факультет академічного співу.

У 2001 році для проходження подальшої військової служби був направлений у м. Київ. З 2002 року і до сьогодні проходжу службу в Заслуженому колективі України Ансамблі пісні і танцю Збройних Сил України, на посаді заступника начальника ансамблю. У складі Ансамблю пісні і танцю Збройних Сил України гастролював у Іспанії, Португалії (2003 р.), Росії (2004 рік), Китаї (2005,2007 рр.) Маю військово звання підполковник.

МАКСИМЮК Володимир Ананійович. Народився 30 грудня 1953 року в с. Спасів Здолбунівського району Рівненської області.

Закінчив Мізоцьку середню школу.

Вищу освіту здобув на фізичному факультеті Київського державного (зараз Національний) університету імені Т.Г. Шевченка у 1977 році за спеціальністю “Оптичні прилади і спектроскопія”. Фізик, механік. Розпочав наукову діяльність в області фізики молекул, з 1983 року працює в області механіки деформівного твердого тіла.

Служив офіцером (1980-1982) у Збройних Силах СРСР (м. Капустин Яр) на посаді інженера.

Наукову працю розпочав в студентські роки старшим лаборантом в Науково-дослідному секторі КДУ. Працював на інженерних й наукових посадах в інститутах Академії Наук УРСР: Інститут напівпровідників (1977-1980), Інститут фізики (1980,1983), Інститут механіки (1983-1998, 2000).

Кандидатську дисертацію захистив у 1988 році. Докторську дисертацію за спеціальністю 01.02.04 - механіка деформівного твердого тіла на тему: “Фізично нелінійні задачі теорії ортотропних композитних оболонок з криволінійним отвором” захистив у 2000 році.

Максимиук В.А. - доктор фізико-математичних наук, старший науковий співробітник, провідний науковий співробітник Інституту механіки ім. С.П. Тимошенка НАН України, професор (за сумісництвом) кафедри теоретичної фізики Національного авіаційного університету.

Автор біля 80 наукових праць, співавтор монографії.

МАКСИМЦЕВ Юрій Романович. Народився 6 жовтня 1973 року в смт. Мізоч Здолбунівського району Рівненської області.

Батько - Максимцев Роман Демидович - керуючий Мізоцькою сільгосптехнікою.

Мама - Максимцева Марія Микитівна - вчитель молодших класів Мізоцької спецшколи-інтернату для

дітей з дефектами мови.

У 1981 я пішов у Мізоцьку середню школу, яку закінчив 1991 року з золотою медаллю.

Після закінчення школи у 1991 році вступив до Рівненського державного педагогічного інституту на фізико-математичний факультет, спеціальність "фізика та інформатика".

У 1996 році закінчив Рівненський державний педагогічний інститут із червоним дипломом.

З літа по грудень 1996 працював вчителем фізики Ступнівської ЗОШ I-III рівня та вчителем інформатики Мізоцької ЗОШ I-III ступенів.

У 1997 році вступив до аспірантури з фізики полімерів при Рівненському державному педагогічному інституті, яку закінчив у грудні 1999 року.

З 2000 року працює викладачем кафедри фізики Рівненського державного гуманітарного університету.

У 2004 році захистив дисертацію "Вплив електричного поля на процеси структуроутворення та релаксаційні властивості пластифікованих систем на основі гнучколанцюгових полімерів" на здобуття наукового ступеня кандидата фізико-математичних наук по спеціальності 01.04.19 - фізика полімерів у Інституті хімії високомолекулярних наук НАН України, м. Київ.

З 2005 року працює на посаді доцента кафедри фізики Рівненського державного гуманітарного університету.

МІЩЕНКО Олександр Йосипович. Народився 24 жовтня 1925 року в селі Лугавське Мінусінського району Красноярського краю.

В армію був призваний в 1943 році з Мінусінського ремісничого училища. Учасник бойових дій. Демобілізований у липні 1946 року.

До 1952 року працював на різних посадах у комсомольських організаціях Рівненської області. У 1953 році закінчив Острозьке педучилище.

З 1953 року працював директором дитячого будинку, а з 1957 по 1989 рік - директором Мізоцької спецшколи-інтернат.

В 1957 році закінчив Луцький педагогічний інститут.

Має 17 урядових нагород. Відмінник народної освіти.

Зараз проживає у м. Києві. Активно працює у ветеранських організаціях.

Засновник і директор на громадських засадах краєзнавчого музею у Григорівській середній школі на Обухівщині. Займається корнеластикою, поетичною творчістю (пише поезії російською і українською мовами).

Опублікував дві поетичні збірки.

МІЩЕНКО Сергій Олександрович, Народився 21.05.1956 року в смт. Мізоч, Здолбунівського району на Рівненщині, українець.

Навчався в Мізоцькій середній школі. Закінчив Київський університет імені Т.Г. Шевченка, факультет міжнародних відносин у 1978 році за спеціальністю економіст-міжнародник. Захистив кандидатську дисертацію "Статистика світової торгівлі сільськогосподарською і продовольчою продукцією" в 1987.

З 1978 по 1980 рр. працює перекладачем в апараті радника Посольства СРСР в Народно-Демократичній Республіці Йемен.

У 1980 -1982 рр. — економістом в Інституті соціально-економічних проблем зарубіжних країн Академії наук України.

У 1982 – 1985 рр. — аспірант Інституту економіки Академії наук України.

У 1985 – 1986 рр. працює в Раді з вивчення продуктивних сил УРСР Академії наук України.

У 1986 – 1990 рр. — у Центрі дослідження науково-технічного потенціалу Академії наук України.

З 1990 — Генеральний директор, ТОВ "ЛІТА" у м.Києві. Президент Федерації фехтування України. Член Науково-освітнього комітету України. Автор 20 публікацій з питань міжнародної статистики, світової торгівлі, розвитку науково-технічного потенціалу. Володіє англійською мовою.

МИСЛІНЧУК Володимир Олександрович, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри методики викладання фізики та хімії Рівненського державного університету.

Народився 28 квітня 1977р. у смт. Мізоч Здолбунівського району Рівненської області. Мама - Мислічук Тамара Миколаївна (вчитель іноземної мови), пенсіонер. Тато - Мислічук Олександр Васильович (механізатор КСП «Мізоцьке»), помер у 1999 р.

Закінчив у 1994 р. Мізоцьку загальноосвітню школу I - III ступеня та отримав атестат про повну середню освіту і золоту медаль.

З 1.07.94 р. по 26.06. 99 р. - студент фізико-технологічного факультету Рівненського державного гуманітарного університету, по закінченні якого отримав диплом з відзнакою про повну вищу освіту за спеціальністю «фізика і математика» та здобув кваліфікацію вчителя фізики і математики.

З 1.09.1999 р. по 12.11.1999 р. - вчитель математики Буцанської загальноосвітньої школи I - III ступеня с. Буца, Здолбунівського району Рівненської області.

З 15.11 1999 р. по 15.11 2002 р. аспірант очної форми навчання спеціальності 13.00.02 - теорія та методика навчання (фізика) Рівненського державного гуманітарного університету.

З 20.11.2002 р. - викладач, з 1.09.2005 р. - старший викладач, з 1.11.2008 доцент кафедри методики викладання фізики та хімії Рівненського державного гуманітарного університету.

Кандидатську дисертацію на тему «Методичні основи розробки та впровадження короткотривалих фронтальних лабораторних робіт з фізики», захистив у 2006 р. на спеціалізованій вченій раді Д 26.053.06 у Національному університеті ім. М.П. Драгоманова, та отримав диплом кандидата педагогічних наук.

Автор понад 50 науково-методичних праць з методами навчання фізики та астрономії основні з них:

1 Мислічук В. О., Лівменюк В.А. методика лабораторної роботи «Визначення довжини хвилі іч -випромінювання за допомогою побутових приладів» Фізика та астрономія в школі №3 2008 р.с 29-31

2 Мислічук В.О., Тишук В.І., Шут. М.І., Женгон О.М. Короткотривалі фронтальні лабораторні роботи I семестри 7 та 8 класів за 12 річною програмою. Методичний посібник для вчителів - х.: Вид. група «Основа» 2007 р. - 176 с.

3 Мислічук В.О., Галатюк Ю.М., Тишук В.І. Методологія і методика наукового пізнання у педагогічному дослідженні. Навчально-методичний посібник Рівне, РДГУ. 2004 р. - 114 с.

4 Мислічук В.О., Тишук В.І. Сучасні проблеми оцінювання вмінь учнів при виконанні короткотривалих фронтальних лабораторних робіт з фізики. Фізика та астрономія в школі №6 2003 р. - с. 42-47.

В останні роки - керівник гуртків МАН секція «Астрономія» міського (Рівне) та обласного центрів науково-технічної творчості учнів.

Одружений. Дружина Мислічук Лариса Леонідівна - лаборант кафедри МФ: Х РДГУ.

Дочка Мислічук Ірина Володимирівна, 2004 р. н.

МОСІЙЧУК Микола Філімонович. Народився 19 грудня 1938 року в смт. Мізоч Здолбунівського району Рівненської області.

У 1956 році закінчив Мізоцьку середню школу. Після закінчення школи працював у Мізоцькій райспоживспілці.

У 1959 році закінчив заочно Рівненський кооперативний технікум. В 1959-1964 роках навчався стаціонарно у Львівському торгово-економічному інституті, за фахом економіст.

Після закінчення інституту працював заступником директора Дубенської міжрайбази, заступником голови правління Дубенської, Млинівської райспоживспілок, директором Сарненської міжрайбази.

У 1967 р. обраний головою правління Сарненської райспоживспілки.

У 1975 році закінчив факультет підготовки керівних кадрів споживчої кооперації при Московському кооперативному інституті.

В 1977 р. переведений на посаду заступника голови правління Рівненської облспоживспілки.

В квітні 1984 р. обраний головою правління Рівненської облспоживспілки. На посаді голови правління облспоживспілки працював до квітня 2000 року і вийшов на пенсію.

Після недовгого відпочинку в травні 2000 р. був призначений за контрактом на посаду директора Рівненського кооперативного технікуму, а згодом директором Рівненського кооперативного економіко-правового коледжу. На посаді директора технікуму, коледжу працював до вересня 2006 р.

1967-1977 рр. обирався депутатом Сарненської районної ради.

1985-1998 рр. обирався депутатом Рівненської обласної ради.

1981 р. нагороджений знаком «Відмінник споживчої кооперації».

1987-1998 рр. був головою депутатської комісії з питань бюджету обласної ради.

В 1998 р. Указом президента України присвоєно почесне звання «Заслужений працівник сфери послуг України».

В 2003 р. нагороджений Почесною трудовою відзнакою «Знак Пошани» Центральної спілки споживчих товариств України.

В 2003 р. нагороджений знаком «Відмінник освіти України».

В 2004 р. нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня.

*Виставка ікон місцевої майстрині-вишивальниці
Головницької Лідії у Мізоцькому ліцеї*

Мізоцькі школярі покорили Говерлу

Під час екскурсії Верховиною

Свято Останнього дзвоника

Потопас школа в квітах

Мізоцькі ліцеїсти – вмітривалі туристи

Квітковий рай Ольги Нечасвої

МОСІЙЧУК Петро Йосипович. Народився 9 червня 1955 року в с. Мізочик Здолбунівського району Рівненської області.

З 1962р. по 1970 р. навчався в Мізоцькій середній школі, потім в Рівненському державному сільськогосподарському технікумі (1970-1974 рр.), та Львівському сільськогосподарському інституті, який закінчив у 1982 році.

Працював у Мізоцькому цукровому заводі.

З 1985 року - головний агроном колгоспу "Комунар" с. Богдасів.

З 1986 р. - директор радгоспу "Комунар", де працює і на даний час, тепер назва цього господарства "Приватне сільськогосподарське підприємство "Хлібороб".

У серпні 2008 року - отримав звання "Заслужений працівник сільського господарства".

Одружений. Виховує двох дочок, та 4 онуків.

МОРОЗ Ігор Петрович. Народився 15 березня 1968 в с. Дермань Здолбунівського району Рівненської області.

У 1985 році закінчив Мізоцьку середню школу, Республіканську фізико-математичну школу при КДУ ім.Т. Шевченка.

• Студент радіофізичного факультету Київського державного гуманітарного університету ім. Т. Шевченка 1985-1992 рр. Ленінський стипендіат радіофізичного факультету КНУ 1989-1992.

Тема дипломної роботи: "Ефект Холла у високотемпературних надпровідниках".

- Служба у Радянській армії. Красноярський край РСФСР, 1986-1988, старший сержант, командир відділення
- Інженер-конструктор 2-ї категорії відділу головного конструктора заводу "Оризон", Черкаси, 1992-1994
- Аспірант заочної форми навчання кафедри кріогенної і мікроелектроніки радіофізичного факультету КДУ, Київ, 1993-1997

Тема дисертації: "Взаємодія електромагнітних хвиль високого рівня потужності із інтегральними р-і-п-структурами".

- Лаборант обчислювального центру Рівненського педінституту, Рівне, 1994-1995
- Старший викладач кафедри інформатики та прикладної математики Рівненського державного гуманітарного університету, 1995-2003
- Виконуючий обов'язки доцента кафедри інформатики та прикладної математики Рівненського державного гуманітарного університету, 2003-2007
- Доцент кафедри інформатики та прикладної математики Рівненського державного гуманітарного університету, 2007 - теперішній час.

Дослідницькі інтереси: електродинаміка, фізика напівпровідників, фізика плазми, складні системи.

Автор методичних посібників, статей, 19 публікацій.

Одружений. Виховує двох дітей (1991 р.н., 1997 р.н.)

НЕСТЕРУК Микола Олександрович. Народився 16 травня 1952 року в смт. Мізоч, Здолбунівського району, Рівненської області.

У 1974 році закінчив Кам'янець-Подільське вище військово-інженерне командне училище за спеціальністю інженер-механік, а в 1983 році - Ленінградську військову Академію тилу та транспорту.

Офіцерську службу розпочав у 1974 році в Прибалтійському військовому окрузі на посадах командира взводу, роти, заступника командира

батальйону.

У 1976 році знаходився в спец. відрядженні в Республіці Афганістан.

У подальшому, після закінчення Академії, проходив службу на командних посадах тилу (заступник командира полку, бригади, дивізії з тилу, заступник командуючого армійського корпусу з тилу) в Північній групі військ (Польщі) та в Туркестанському військовому окрузі (Туркменії та Узбекистані).

Після розпаду СРСР повернувся в 1992 році в Україну та вступив до її Збройних Сил.

Проходив службу на посадах начальника Центральної військової бази та начальника штабу тилу військ Протиповітряної оборони України.

З 1995 року по грудень 2001 року проходив службу в Генеральній військовій інспекції при Президентіві України на посаді Головного інспектора.

У 2002 році звільнився з лав Збройних сил України в запас в військовому званні генерал-лейтенанта.

У 2005-2006 рр. працював проректором в Національному університеті харчових технологій.

З листопада 2006 року по теперішній час працює заступником директора ДП "Головний науково-дослідний та проектний інститут землеустрою".

Одружений. Дружина - Валентина Миколаївна - закінчила Львівський тогівельно-економічний інститут, працювала на різних посадах Військового.

Син Олександр - підполковник Збройних Сил України.

Підрастає внучка Анастасія.

ОМЕЛЬЧУК (СНІТКО) Людмила Тарасівна, доктор економічних наук, професор; завідувача кафедрою економіки Белгородського університету споживчої кооперації, почесний член-кореспондент Російської Академії Суспільних Наук, Почесний працівник вищої школи РФ.

Народилася 23 грудня 1959 р.в смт.Мізоч Золбунівського району Рівненської області.

1966-1976 рр. - навчання в Мізоцькій середній школі;

1976-1980 рр. - студентка економічного факультету Львівського торгово-економічного інституту;

1980-1982 рр. - викладач економіки в Рівненському кооперативному технікумі;

1982-1984 рр. - навчання в аспірантурі при Львівському торгово-економічному інституті. Після закінчення аспірантури направлена на роботу в Росію в М.Белгород.

З 1984 р. - викладач економіки в Белгородському університеті споживчої кооперації (Росія).

В 1989 р. захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук.

З 2000 р. - професор кафедри економіки; Почесний працівник вищої школи РФ.

У 2004 р. захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора економічних наук;

З 2005 р. - завідувала кафедрою економіки Белгородського університету споживчої кооперації (Росія), почесний член-кореспондент Російської Академії Суспільних Наук.

Є членом Дисертаційної ради по захисту докторських дисертацій; науковим керівником аспірантів і докторантів. Під її керівництвом виконано 14 кандидатських і 2 докторських дисертації.

Загальна кількість її наукових праць - 219, об'ємом 195 д.а. Серед них 6 монографій, 4 навчальних посібники, 2 підручники, рекомендованих Міністерством вищої освіти РФ, статті в російських та зарубіжних наукових журналах, доповіді на російських і міжнародних наукових конференціях.

В 1999 р. читала лекції по економіці в Ізраїлі в інституті Гістадрут.

Чоловік, Снітко Олександр Павлович, родом з Полтави. Працюють разом в університеті на кафедрі товарознавства непродовольчих товарів; кандидат технічних наук, доцент. Мають доньку Оксану, 1986 р. народження. Вона в 2008 р. закінчила економічний факультет університету.

Усіма здобутками в своєму житті вона завдячує Мізочу. Той фундамент, який заклала в неї школа, починаючи від першої вчительки, Семиволос Марії Федорівни, і до класного керівника нашого славного 10-Г, Рудого Григорія Захаровича, допоміг вистояти в багатьох життєвих обставинах. Безмежно вдячна всім своїм учителям, бо той об'єм знань, який дала наша Мізоцька середня школа, абсолютно з всіх предметів, гідно конкурував з престижними столичними школами.

ОВСІЙЧУК Степан Якимович. Народився 22 лютого 1939 року в селі Півче Мізоцького району. У 1955 році закінчив Мізоцьку середню школу.

У 1956-1957 рр. навчався в Сарненському училищі механізації сільського господарства. Після закінчення училища працював на цілинних землях Казахстану.

У листопаді 1958 року був призваний до лав Радянської Армії - у військово-морський флот. Демобілізувався зі служби молодшим лейтенантом запасу в грудні 1962 року.

У січні 1963 року поїхав на Урал у м. Челябінськ -50, де кувався ядерний щит Радянського Союзу. Працював контролером по радіовузлах і приладах.

З 1963 по 1971 рр. працював на виборних постах у комсомолі і ДТСААФ.

З 1966 по 1971 рр. навчався у Свердловському юридичному інституті.

У лютому 1971 р. Указом Президії Верховної Ради Російської Федерації був назначений членом спеціального суду „88” в Краснокам'янську Читинської області у Забайкаллі. Потім працював членом суду в м. Міас на Уралі.

З грудня 1975 року до квітня 1978 року працював слідчим в прокуратурі Здолбунівського району на Рівненщині. У квітні 1978 року переїхав на Амурську землю в місто Шимановськ, де був вибраний народним суддею Шимановського районного суду. У лютому 1989 року йому було присвоєно звання „Заслужений юрист РРФСР”.

У грудні 1989 року коли була утворена перша кваліфікаційна колегія суддів був обраний її першим головою.

У 1990 році за роботу по правовому забезпеченню діяльності підприємств, зв'язаних з будівництвом БАМУ, був нагороджений медаллю “За строительство Байкало-Амурской магистрали”.

Має перший кваліфікаційний клас.

У 1997 році пішов у відставку з посади судді згідно Закону Росії.

У 2000 році в Амурській області формувався корпус мирових суддів і Степан Якимович був назначений мировим суддею міста Благовещенська, де працював до 2004 року.

У 2004 році перейшов на роботу в Амурський державний університет, обіймаючи посаду доцента кафедри цивільного права.

Одружений. Син і дочка працюють юристами в місті Благовещенську.

ОВСІЙЧУК Михайло Якимович.

Народився 1 березня 1937 року в селі Півче, Здолбунівського району.

Батько - Яким Савович 1912 року народження.

Мати - Віра Прокопівна 1919 року народження.

У 1944 році пішов у 1-й клас Суємської початкової школи, семирічну освіту одержав у Бударзькій школі, а середню - в Мізоцькій у 1954 році. Після закінчення школи працював лаборантом Мізоцького цукрового заводу.

В 1955-1956 роках навчався у Клеванському і Сарненському училищах механізації сільського господарства, де одержав спеціальності комбайнера і тракториста. Літо 1956 року працював в колгоспі. В 1956 році був призваний у ряди Радянської Армії. Служив спочатку в Казахстані, а потім на станції Просвет Курганської області. В/ч 83329 - залізно-дорожні війська. В 1959 році демобілізувався і вступив на I курс Новосибірського інституту залізничного транспорту. В 1961 році залишив навчання в цьому інституті із-за матеріальних труднощів. У 1962 році поступив у Львівський державний університет на історичний факультет. У 1964 році перевівся на заочний факультет університету і почав працювати в Суємській восьмирічній школі спочатку вчителем історії, а з 1966 року - заступником директора. У 1972-74 роках працював заступником директора Мізоцької СШ, а з 1974 року знову завучем Суємської восьмирічної школи.

З 1 жовтня 1975 року був призначений директором Мізоцької СШ, де працював на цій посаді до січня 1998 року. Під його керівництвом було побудовано приміщення школи по вул. Гагаріна. Школу будували з жовтня 1975 року по 22 січня 1977 року ПМК -207 тресту "Ровносільбуд", начальник тресту Симонов М.Т., начальник ПМК Макеєв Ю.М. Фінансував будівництво школи Мізоцький бурякорядгосп в особі головного агронома Кирилюка Д.В.

У 1998 році вийшов на пенсію, станом на 01.09.2008 працював вчителем історії і правознавства цієї школи.

Одружений з 1961 року.

Син Віктор і його дружина Раїса - працюють вчителями.

Син Юрій і його дружина Галя - працюють вчителем і бібліотекарем.

За педагогічну діяльність нагороджений значком "Відмінник освіти України" Міністерства освіти (1974 р.)

Значком "Отличник просвещения СССР" (1987 р.)

6 лютого 1990 року Указом Президії Верховної Ради Української РСР було присвоєно почесне звання «Заслуженого вчителя Української РСР».

Був делегатом 28 з'їзду КП України, 8 з'їзду педагогічного товариства, об'єднання демократичних сил «Злагода» (березень 1999 р.)

Життєве кредо «Навчаючи - вчись».

ПАЛЬЧЕВСЬКИЙ Степан Сергійович. Мізоцька земля була близькою з раних років дитинства, оскільки народився поряд у селі Йосипівці у тепер уже далекому 1946 році.

Батьки - безземельні селяни.

Однак на тривалий час стежка життя повела у протилежний бік. Спочатку - навчання у Гульчанській середній школі. Згодом, упродовж 1964-1968 рр., - навчання на філологічному факультеті Рівненського державного педагогічного інституту. Здобувши спеціальність учителя української мови та літератури, працював на Дубровиччині у редакції районної газети «Поліський маяк», де обіймав посаду завідувача відділом листів та культурно-масової роботи. Тут організував літературно-творчу групу, оскільки прилучився до літературної діяльності ще у стінах педінституту, в якому любителів художнього слова згуртовував відомий тоді літературознавець Микола Олександрович Кузьменко. Початкуючі поети, художники, композитори Дубровиччини по суботах збиралися у стінах редакції, де за «круглим столом» нерідко засиджувалися до півночі.

Однак, якою б красивою не була сусідня земля, рідна - дорожча. Цим пояснюється те, що після армійської служби у Новосибірському військовому окрузі у 1970 році повернувся на Здолбунівщину. З вересня цього ж року започаткував свою педагогічну діяльність на посаді вихователя Мізоцької санаторної школи-інтернат. Тут працював до грудня 1973 року, після чого був переведений на посаду організатора позакласної та позашкільної роботи Мізоцької середньої школи. Паралельно вів уроки спочатку української літератури та мови, а пізніше географії, оскільки у 1975 році закінчив навчання на географічному факультеті Мелітопольського державного педагогічного інституту. Понад 20 років читав географію. Мізоцька середня школа стала своєрідним стартовим майданчиком у педагогічну науку. Тут після 1984 року разом із директором школи Михайлом Якимовичем Овсійчуком започатковували процеси демократизації та гуманізації в освіті, результатом чого стали тематично відповідні статті на шпальтах республіканських та всесоюзних газет і журналів. Згодом - виступи в якості лекторів у обласному та республіканському інститутах удосконалення кваліфікації вчителів, організація численних семінарів районного, обласного та республіканського масштабів для працівників освітньої сфери.

Поворотним пунктом у педагогічній біографії стала участь у 1987 році у V з'їзді вчителів України, нагородження медаллю А.С.Макаренка.

Особливу роль у пробудженні творчого педагогічного потенціалу зіграла зустріч із заступником голови обласного відділення педтовариства України Дунай Валентиною Романівною. Вона ініціювала оригінальні й цікаві форми пропаганди передового педагогічного досвіду: «педагогічні мости», змагання «Еврика» та ін. Завдяки участі в них поступово нагромаджувалися авторські творчі матеріали, які видавалися за підтримки педтовариства впродовж 1988-

1995 років. Частина з них вийшли друком російською мовою, оскільки в 1989 році почав працювати у складі творчої групи лабораторії географії Науково-дослідного інституту змісту і форм навчання АПН СРСР (м. Москва), де започатковувалося напрацювання сугестопедичної технології вивчення географії у середній школі. Сугестопедичні підходи до навчання дозволили автору цих рядків у 1990 р. вийти у фінал Всесоюзного конкурсу «Учитель року - 90». Надовго запам'яталося проведення конкурсного уроку в СШ № 627 м. Москви, співпраця з редакцією «Учительской газеты», колектив якої очолював відомий пізніше як спікер Держдуми Росії Геннадій Миколайович Селєзньов. Але розвалини Радянського Союзу поховали не лише ідеї творчої групи Московської лабораторії, а й саму її. Група розпалася. Далі, образно кажучи, довелося йти самому. Стимулом для цього стало те, що 14 квітня 1992 року Указом Президента України йому було присвоєно почесне звання «Заслужений учитель України».

На базі попередніх напрацювань у 1995 році на засіданні спецради Інституту педагогіки АПН України захистив кандидатську дисертацію на тему: «Гуманізація шкільної географічної освіти як засіб творчого розвитку учнів».

Перехід на викладацьку роботу у Рівненський державний педагогічний інститут створив передумови для продуктивної науково-творчої праці. Продовжилися сугестопедичні дослідження для підготовки докторської дисертації на тему: «Теорія і практика сугестопедичного навчання учнів загальноосвітніх навчальних закладів». У 2004 році захистив її на засіданні спецради Інституту АПН України. Отримав наукову ступінь доктора педагогічних наук, а незабаром ВАК України присудив учене звання професора.

Робота над докторською дисертацією дозволила розкрити креативні резерви. Результатом цього стала низка посібників для студентів вищих навчальних закладів України. Усі вони мають необхідний у таких випадках гриф Міністерства освіти і науки України. Найважливіші серед них: «Сугестопедагогіка: новітні освітні технології», «Соціальна педагогіка», «Сугестопедія: історія, теорія, практика», «Акмеологія», «Педагогіка».

Останнім часом продовжує дослідження проблем акмеологізації сучасної освітньої діяльності.

ПАЛЬЧЕВСЬКИЙ Руслан Степанович. Кандидат історичних наук. Доцент кафедри історії України Рівненського державного гуманітарного університету.

Народився у 1972 році в селищі Мізоч Здолбунівського району Рівненської області у сім'ї учителів.

До 1990 року навчався у Мізоцькій середній школі. Любов до історії рідного народу запалили відомі у той час не лише за межами району, а й області вчителі історії Овсійчук Михайло Якимович та Живюк Андрій Анатолійович. Тому після закінчення школи поступив на

історичний факультет Волинського державного педагогічного університету ім. Лесі Українки. Успішно закінчив навчання в 1995 році. Певний час працював учителем історії одночасно в двох школах - Мізоцькій і Новомиській.

У 1997 році поступив на стаціонарне відділення аспірантури при Рівненському державному педагогічному інституті (згодом перейменованого у Рівненський державний гуманітарний університет). Того ж року почав залучатися до викладацької діяльності на різних факультетах. А вже через рік читав курс історії України та всесвітньої історії. Незабаром долучився до викладання історії та права у ліцеї, відкритому при РДГУ. Паралельно з цим працював над дослідженням проблем українського молодіжного руху на західноукраїнських землях у міжвоєнний період ХХ-го століття. У 2000 році на засіданні спецради Чернівецького державного університету захистив на цю тему кандидатську дисертацію.

Нині продовжує працювати на кафедрі історії України Рівненського державного гуманітарного університету. Сфера наукових інтересів — минуле і сучасне молодіжного руху в Україні.

Основні напрацювання, що були опубліковані у вітчизняних наукових виданнях такі: «Західноукраїнські руханково-спортивні товариства як база для поповнення рядів УВО-ОУН (20-30-і роки ХХ ст.)», «Пластовий рух на Волині у міжвоєнний період ХХ ст.», «Західноукраїнський молодіжний рух у світлі принципів численних лояльностей та взаємовиключних свідомостей (1918-1939 рр.)», «Досвід слов'янських молодіжних організацій у молодіжному русі західноукраїнських земель кінця ХІХ - початку ХХ століття», «Утвердження ідеалів української самостійної державності у молодіжному русі Західної України у період між двома світовими війнами».

ПАРФЕНЮК Володимир Корнійович.

Народився в 1956 році.

В 1973 році закінчив Мізоцьку середню школу з похвальною грамотою з профільних предметів.

У 1974 році поступив у Київський медичний інститут. Виявив бажання навчатись на військово-медичному факультеті при Куйбишевському інституті. Інститут закінчив з відзнакою. Після навчання був направлений на службу в Забайкальський військовий округ у м. Кяхту на посаду лікаря терапевта.

Після ординатури став лікарем-хірургом.

У 1982 році був направлений в демократичну республіку Афганістан. Служба проходила в м. Кандагар, Кабул. За зразкову службу і роботу був направлений на навчання в ад'юнктурі. Після закінчення освіти служив в Азербайджані.

У 1996 році захистив докторську дисертацію у Військовій медичній академії.

З 1997 року дійсний член Академії Військових наук Росії.

Під його керівництвом підготовлено і захищено 8 кандидатських дисертацій. Написано підручники "Внутренние болезни", частина I, "Заболевания сердечно-сосудистой системы" (2006 р.) і "Внутренние болезни", частина II, "Заболевания органов дыхания" (2007 р.), "Аритмия. Руководство для практических врачей" (2000 р.), монографія "Поражение электромагнитными полями СВЧ", більше 150 статей в періодичній пресі. Одержав 15 посвідчень про раціоналізаторські пропозиції у сфері медицини.

Життєве кредо "Клятва Гіпократа - зобов'язує зробити всіх людей здоровими".

ПЕРЕТА Пилип Терентійович. Народився в багатодітній селянській сім'ї в 1931 році, у селищі Мізоч, Здолбунівського району Рівненської області. У школі займався спортом, приймав активну участь в усіх олімпіадах, в громадському житті школи, міста, району.

У 1956 році закінчив Львівський державний інститут фізичної культури і спорту.

Після здобуття вищої освіти працював за направленням вчителем фізкультури в Острозькій школі-інтернаті, займаючись паралельно спортом. Згодом працює в Рівному, а потім у Донецькій області тренером з греко-римської боротьби. Виконавши норму двократного майстра спорту СРСР з вільної і греко-римської боротьби, стає чемпіоном та призером центральної ради "Колос" з вільної боротьби.

У 1964 році разом з сім'єю переїжджає на постійне місце проживання до Івано-Франківська. У невеличкій кімнаті Будинку культури селища Крихівці організовує секцію боротьби. За короткий час тут були підготовлені відомі області та республіці майстри спорту - Олег Чабан, Борис Жовтюк, Дмитро Маланюк, Свстахій Грабчук, Михайло Нечведа, Ігор Барна та інші.

3 грудня 1964 року Пилип Терентійович - старший викладач фізичного виховання інституту нафти і газу.

10 грудня 1968 року Перета П.Т. обирають головою обласної ради товариства "Спартак", де він багато робить для розвитку боротьби, зимових видів спорту та футболу.

У 1972 році футбольна команда "Спартак" стає чемпіоном України та завойовує право грати в першій лізі чемпіонату СРСР з футболу.

3 листопада 1973 р. Пилип Терентійович переходить на посаду керівника обласної ради товариства "Авангард". І на новому місці він успішно працює над вдосконаленням роботи з розвитку зимових видів спорту на Прикарпатті, модернізує трампліни у Ворохті та Надвірній.

3 1978 року Перета П.Т. - на посаді голови облспорткомітету (обласного комітету з фізичної культури і спорту). Цій відповідальній роботі він віддав 12 років життя. Багато зробив для розширення мережі дитячо-юнацьких спортивних шкіл, ремонту та оновленню спортивних споруд області, створив належні умови для підготовки борців. У цей період Михайло Ткачук, Юрій Овчаренко стають чемпіонами світу, а

Валерій Тартишніков, Юрій Кирилов, Володимир Ракаєв, Василь Дем'янов, Михайло Гарінов стали чемпіонами України та призерами СРСР з вільної та класичної (греко-римської) боротьби.

У 1988 році йому було присвоєно Почесне звання “Заслужений працівник фізичної культури і спорту УРСР”.

Пилип Терентійович неодноразово обирався депутатом обласної ради.

Після виходу на пенсію працював у футбольному клубі “Прикарпаття”.

01 січня 2000 року пішов у вічність.

ПЕРЕТА-Барановська Тереза Семенівна.

Народилася 27 жовтня 1934 року в селі Личани Ківерецького району Волинської області в селянській сім'ї.

У 1950 році закінчила сім класів із похвальною грамотою в райцентрі Острожець Рівненської області. Цього ж року разом з батьками переїхала в Мізоч. Середню школу закінчила в 1953 році.

Після школи поступила в Київський державний інститут театального мистецтва імені Карпенка-Карого.

Після закінчення інституту працювала в Сумському та Артемівському театрах. Із 1967 року працює в Івано-Франківському обласному музично-драматичному театрі імені Івана Франка.

У 1984 році їй присвоєно звання Заслуженої артистки України.

За роки роботи в театрі зіграла сотні ролей. Ніколи не забудеться глядачам Олена з "Камінної душі" Г. Хоткевича, Катерина з "Сестер Річинських" І. Вільде, Ганна в "Безталанній", Тетяна в "Суєті" Івана Карпенка-Карого, Гордиль у "Циганці Азі" і багато-багато інших.

Життєве кредо "Нічого не робити наполовину".

ПЕТРУК Олена Митрофанівна, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри педагогіки Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука, виконуюча обов'язки завідувача кафедри педагогіки.

Петрук Олена Митрофанівна народилась 18.07.1961 року в селі Гірки Новоград - Волинського району Житомирської області в сім'ї колгоспників. Батько - Дем'янчук Митрофан Якимович усе своє життя працював трактористом. Мати - Ніна Василівна, працювала дояркою на фермі.

У 1963 році сім'я Олени переїздить у село Великополовецьке Сквирського району Київської області. Тут вперше розпочалося її навчання в дитячому садку. Це був колгоспний садок і він давав можливість погратися різними іграшками та досита наїстися, адже сім'я на той час досить бідувала. Саме він і вплинув на вибір професії в майбутньому. Пригадується як кіньми звозили дітей до садка: віз накривали брезентом, з вигляду він був, як циганський і найбільш «привілейованих» дітей (інтелігенції, робітників) вихователь садила біля себе, а дітей колгоспників - завжди в кінець, і ті лише через дірку у брезенті, яку самі і робили, могли спостерігати всю дорогу. А так хотілося бути попереду, щоб все бачити...

У 1968 році розпочалося навчання у Великополовецькій середній школі. Під час навчання в школі любила займатись у гуртковій роботі - українська мова та секції з баскетболу. Навчання у школі було закінчено в 1978 році. У цьому ж році Олена вступила на перший курс Рівненського державного педагогічного інституту імені Д. Мануїльського на спеціальність дошкільне виховання. Навчаючись у інституті, студенти цікаво і змістовно проводили свій час. Це були і спільні вечори відпочинку із студентами інших вузів, це і допомога колгоспам у збиранні врожаю, це і будівельний загін. Ще навчаючись в інституті Олена зустріла ту людину, яка стала для неї надійним другом на все життя, і в 1981 році вона вийшла заміж за Анатолія, теж студента інституту. В 1982 році, разом із дипломом з відзнакою про закінчення навчання в інституті, у них народився син Ігор.

По направленню її доля закинула працювати вихователем у дитячі ясла-садок «Дюймовочка» селища Мізоч Здолбунівського району Рівненської області. Розпочинати працювати було непросто тому, що на той час групи були переповнені дітьми, а самі кімнати були невеличкі. Але не дивлячись на це, колектив працював добросовісно, допомагаючи одні одним. Працюючи вихователем на цій посаді, Олена розпочала свою роботу по темі: «Виховання старших дошкільників в душі миру», здала кандидатські іспити, народила дочку. 14 років роботи над даною темою не пройшли даремно і в 1997 році вона захистила кандидатську дисертацію на тему: «Виховання старших дошкільників на ідеях миру в умовах національного дитячого садка».

У 1996 році її було переведено на посаду викладача Рівненського економіко - гуманітарного інституту, який було реорганізовано у Міжнародний економіко - гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука. На даний час Олена - доцент кафедри педагогіки, виконуюча обов'язки завідувача кафедри педагогіки. Загальна кафедральна тема, над якою працюють усі викладачі - « Виховання учнівської і студентської молоді на ідеях миру в навчально - виховному процесі школи і вузу». В рамках роботи цієї теми викладачі кафедри організують щорічні учнівські громадські читання «Я голосую за мир», які стали однією із активних форм виховання у школярів гуманності, чуйності, доброти, миролюбства, патріотизму. Ці читання - це добра традиція, яку започаткував у 1997 році засновник університету доктор педагогічних наук, професор, академік Степан Якимович Дем'янчук. Вдивляючись у вічі учнів, слухаючи їх виступи, спілкуючись з їх батьками, вчителями, ми ще і ще раз переконувалися в тому, що саме така форма роботи із учнями сприяє вихованню у них почуття любові до своєї країни, бажання бачити її серед миролюбних країн світу.

З Мізочем у Олени пов'язані найкращі роки її життя. У Мізочі розпочалось її професійне становлення як молодого фахівця. Її обоє дітей здобували середню загальну освіту у Мізочькому ліцеї. Її чоловік, Анатолій, теж навчався у Мізочькій школі, а потім і розпочинав працювати у Мізочі.

На запитання: як сприяло родинне виховання у формуванні її характеру - варто навести слова видатного педагога Василя Олександровича Сухомлинського: «Людина народжується не для того, щоб безслідно зникнути нікому не відомою порошинкою. Людина народжується для того, щоб залишити після себе слід вічний».

Що було найголовнішим в її житті - звичайно, це хороша сім'я, зокрема, турботливий чоловік, хороші син і донька, робота, де вона може реалізувати свої наміри і сподівання, справжні вчителі які навчали, захист кандидатської дисертації і обов'язково - здоров'я. Особливо велика шана справжньому вчителю Степану Якимовичу, який навчив її любити і розуміти особистість дитини, стверджуючи це своєю діяльністю. Вона задоволена тим, що її діти здобувають вищу освіту: донька навчаючись на 4 курсі університету, мала можливість відбувати практику за кордоном, у Німеччині, а син, закінчивши економічний факультет, продовжив своє навчання в магістратурі Харківської академії залізничного транспорту. Закінчивши навчання в магістратурі, син працює старшим інспектором відділу кадрів Сарненської дистанції сигналізації і зв'язку.

За часи своєї педагогічної діяльності вона надрукувала більше 30 праць у різних виданнях. Загальний стаж педагогічної роботи - 25 років, з них в Міжнародному економіко-гуманітарному університеті імені академіка Степана Дем'янчука 12 років.

ПЕТРУК Василь Петрович.

Десять років відданих односельчанам.

У Мізочі, на території школи - інтернату, збереглася стара будівля маєтку панів Карвицьких. Збереглися і дерева у селищному парку, посаджені нащадками роду Карвицьких.

Коли Петрука Василя Петровича у 1980 році обрали головою Мізоцької селищної Ради, він у перший день своєї нової роботи пішов у парк і довго про щось розмірковував. А пізніше його часто можна було зустріти у цих місцях. Здається, що саме тут він набирався наснаги і енергії, приступаючи до роботи.

Народився Петрук В.П. 25 травня 1951 року у селі Волиця, що поблизу Мізоча, у родині робітників. Батько - Петрук Петро Тимофійович, повернувшись з фронту, пішов працювати колійним обхідником на залізницю, де і пропрацював усе своє життя. Мати - Олександра Сергіївна, спочатку працювала робітницею у Здолбунівському дорвідділі, а пізніше - пекарем на Мізоцькому хлібозаводі. Батько культивував у сім'ї культ книги, а мати - культ праці.

У п'ятирічному віці Василь уже читав журнал «Барвінок», який передплачував батько доки підросли сини. Пізніше у своїх спогадах Василь напише: «Моїм першим вчителем був батько».

А коли в 1958 році Василь пішов у перший клас Волицької початкової школи, то уже встиг прочитати половину книг у сільській бібліотеці. На святковій лінійці, присвяченій дню першого дзвоника, він сміливо і впевнено вийшов перед усією школою і пообіцяв вчитися лише на «відмінно». Чим приємно здивував батька, який привів його до школи.

У 1962 році він іде у п'ятий клас Мізоцької середньої школи і коли Волицьких учнів «розкидали» по всіх трьох паралельних класах, йде за проханням до самого директора школи Скоропади М.О. і добивається, щоб їх усіх зачислили у один 5-А клас.

Так трапилося, що ще не вивчаючи фізики, саме у п'ятому класі його, зробивши виняток, вчитель фізики Колесник В.Т. записав у фізико - технічний гурток, старостою якого Василь буде аж до десятого класу.

У шостому класі починає писати вірші, пізніше найкраще у класі пише твори, займається живописом, але одночасно їздить на олімпіади з фізики. Уже, будучи в старших класах, перед ним постає дилема - бути журналістом чи вчителем? Ця дилема вирішується сама по собі. Закінчивши Мізоцьку середню школу, у липні 1968 року Василь іде поступати у Львівський поліграфічний інститут на факультет книговидавництва, але не здає екзамен по рисунку і зразу ж відвозить документи у Луцький педінститут. І уже в серпні місяці стає студентом фізико-математичного факультету Луцького державного педагогічного інституту імені Лесі Українки, здавши всі екзамени на відмінно.

Відмінно навчаючись, він одночасно знайомиться з луцькими літераторами Олександром Богачуком і Петром Махом, відвідує літературну студію «Лесин кадуб», пише вірші.

Двічі їздить комісаром із студентським будівельним загonom, а на п'ятому курсі працює лаборантом у лабораторії методики викладання фізики в інституті.

Закінчивши у 1973 році інститут, одружується з Бабійчук Оленою Лікандрівною, тоді ще студенткою 4 курсу відділення математики і бере відкріплення, щоб йти працювати вчителем фізики у свою рідну школу, тому що на той час вчитель фізики переїхав до Києва.

У 1974 році у молодих вчителів народжується дочка Ірина, яка нині працює викладачем Рівненському Міжнародного економіко - гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука, а у 1977 році сім'я отримує двокімнатну державну квартиру.

З 1976 року Василь Петрович працює заступником директора школи з виховної роботи. У цей період він нагороджується Знаком ЦКВЛКСМ «Лучшему учителю - комсомольцу».

А з березня 1980 року, маючи неповних двадцять дев'ять років іде працювати головою виконкому Мізоцької селищної Ради, де і працює 10 років і дев'ятнадцять днів. До нього жоден голова у селищі стільки років на цій посаді не працював(після нього також).

У 1980 році народжується друга дочка Алла, яка, закінчивши Український національний технічний університет КПІ, нині працює інженером теплоенергетиком у м. Києві. Уже вихованням другої дочки більше займається дружина, яка згодом стає заступником директора школи з навчально-виховної роботи, де і працює до виходу на пенсію.

А Василь Петрович десять років віддає служінню Мізоцькій громаді.

За ці роки у Мізочі вдалося побудувати 24-хквартирний будинок у Старому селищі та 16-тиквартирний по вул. Козацька для працівників цукрокомбінату, 12-тиквартирний - для працівників комбикормового заводу, два 8-миквартирні будинки для працівників ремонтно - транспортного підприємства «Райсільгоспхімії». Методом молодіжного житлового будівництва було побудовано чотири квартири для молодих спеціалістів бурякорядгоспу і 4-х квартирний будинок для молодих спеціалістів цукрозаводу.

За час роботи Петрука В.П. головою селищної ради у селищі забудовувались нові вулиці Шкільна, Чапаєва, Зарічна, Молодіжна, Піонерська, Козацька. У ці роки було побудовано адмінкорпус та новий виробничий корпус Львівського філіалу заводу електроосвітлювальної арматури (ЕОА), реконструйовано Мізоцький цех заводу продтоварів, а облспоживспілка почала будівництво міжрайонних продовольчих складів у районі залізничного вокзалу. Було побудовано та реконструйовано ряд закладів торгівлі. Знісши у 1980 році у центрі селища старі приміщення, було побудовано магазин «Сучасне домашнє господарство», модуль-магазин «М'ясний», «Забудовник», продмаг по вул. Південська. У 1982 році було введено в дію торгівельний комплекс «Дружба».

де працював «Гастроном», «Кулінарія», кондитерський цех та заклад громадського харчування. В 1985 році у селищі було відкрите молодіжне кафе та перше у районі дитяче кафе «Казка». У 1988 році сільське споживче товариство побудувало новий забійний пункт.

Була побудована потужна квартальна котельня на рідкому паливі, яка обігрівала школу-інтернат, цех заводу ЕОА, міжшкільний виробничий комбінат. Планувалось, що ця котельня обігріватиме весь центр селища: корпуси лікарні, торговельні заклади, нові приміщення музичної школи та аптеки. Але, на жаль, цей задум так і не було втілено в життя з-за відсутності коштів.

У 1985 році у селищі був побудований пам'ятник-стелла загиблим односельчанам, а згодом реконструйовано селищний парк відпочинку ім. Т.Г.Шевченка, який являється природоохоронною пам'яткою місцевого значення.

Благоустрій парку проводився за рахунок коштів вільних лишків і дольової участі підприємств, організацій та установ Мізоча, яких на той час нараховувалося 36.

Пізніше було зроблену бігову доріжку, реконструйовано і обгороджено селищний стадіон, побудовано шість нових спортивних майданчиків за місцем проживання дітей та молоді.

З середини 80-х років у селищі діяв культурно-спортивний комплекс (КСК), до складу якого входили два будинки культури, дві школи, клуб, будинок школярів та молоді, музична школа, будинок природи, який був відкритий на початку 80-х років та всі спортивні споруди.

В рамках КСК систематично проводилися літні та зимові селищні спартакіади з 8-10 видів спорту. У селищі був створений любительський шахматний клуб «Ладья», а у парку було виготовлене велике шахматне поле з великими шахматними фігурами для наймолодших шахістів. Всі ці роки головою Ради культурно-спортивного комплексу був голова виконкому Петрук В.П., а його незамінним замісником — директор селищного будинку культури Круп'яник Світлана Ульянівна.

За десятирічний період у селищі було відновлене асфальтне покриття вул. Здолбунівська та Липки, заасфальтовано площу біля торгового центру та площу автостанції, встановлено базальтові бордюри біля стели та у центрі селища. Вдалося побудувати бруківку по вул. Вишнева та Франка, заасфальтувати вулиці Жовтневу та Приходька, провести ремонт твердого покриття вулиць Острозька, 1 Травня, Шевченка та вулиці 17 Вересня.

Практично по всіх центральних вулицях було встановлено типові металеві огорожі, висаджено дерева та квіти, побудовано тротуарні пішохідні доріжки та освітлення.

За цей період Мізоцький комбінатом комунальних підприємств було придбано нові снігозбиральну та поливальну машини, сміттєвозку. У комбінаті діяв цех з виготовлення мозаїчних пам'ятників, столярний цех, теплиця. За рахунок селищного бюджету проводилась реконструкція та капітальний ремонт

житлового фонду, де нараховувалося 565 квартир, в яких проживали лікарі, вчителі та інші працівники бюджетної сфери.

Але найактуальнішим питанням для Петрука В.П. було питання газифікації селища. Довго не вдавалось зрушити це питання з мертвої точки, аж доки у 1988 році було одержано добро на виготовлення технічної документації, яку і було виготовлено за кошти цукрокомбінату. А уже в 1989 році було виділено державні кошти, обладнання та труби на прокладання 13 км 300 м газопроводу високого тиску з с.Урвенна і будівництва газорозподільної станції (ГРС) у с.Мізочек.

Дещо пізніше В.П.Петрук згадує: «Я щасливий тим, що доля послала мені шанс віддати десять найкращих своїх молодих років для односельчан, для свого селища і особливо приємно, що ці роки стали роками найбільшого розквіту і розбудови селища. Тому не соромно згадувати ті роки і знати, що вони прожиті не даремно».

Слід ще підкреслити, що Петрук В.П. єдиний із 16 голів післявоєнного періоду, що пропрацював на цій посаді 10 років. А коли односельчани запропонували йому залишатися працювати далі, він подякував їм за довіру і сказав: «Керівник, що пропрацював 10 років, повинен сам іти з цієї керівної посади, щоб на його місце прийшли нові люди з новими ідеями та задумами.»

З'явився нарешті час щось зробити і для себе, своєї сім'ї та родини. При допомозі рідні Петруки збудували добротний двоповерховий будинок, біля якого щовесни білим сніговим цвітом квітуче яблуневий сад.

Виросли дівчата, при підтримці батьків міцно стали на ноги. Бо якщо раніше батьки-вчителі могли вкладати у них лише знання, то тепер є можливість допомогти дітям і матеріально.

Підрастають два внуки.

Уже працюючи у школі, Василю Петровичу ще одне скликання прийшлося бути депутатом районної Ради (з 1998 по 2002 р.р.).

Його учні знову щорічно були учасниками та призерами районних та обласних олімпіад з фізики, а Круглик Іван, - учасник МАН, навіть виборов п'яте місце на Всеукраїнській олімпіаді. С серед його вихованців і кандидати фізико-математичних та педагогічних наук. Це Максимцев Юрій та Мислінчук Володимир. Останні роки чимало його випускників вступало в такий престижний вуз як Київський національний технічний університет КПІ ті інші вузи.

У 2001 році Петрук В.П. вирішив піти на заслужений відпочинок за вислугою років. І уже не працюючи в школі, він таки здійснив свою давню мрію - самотужки видав поетичну збірку під назвою «Родинний зшиток».По листочку збирав він вірші, написані його дідом Петруком Т.І., батьком Петруком П.Т., свої власні, вірші дочки Алли, племінниці Наталії і свого внука Саши.

Таким чином у 2004 році за власний кошт було видано накладом у 40 примірників збірку, де вміщено власні приватні вірші п'яти поколінь Петруків. Сам факт видання такого роду збірки є досить рідкісним для нашого краю і є

оригінальним прикладом родинного виховання. І хоча цих невеличких книжечок небагато, але окремі з них попали в Росію, Італію, Крим. Є збірки у Києві та Дніпропетровську, Рівному та Луцьку, у бібліотеках Мізоцької та Волицької школи і у членів родини.

А Василь Петрович і далі пише вірші, які присвячує своїм рідним, друзям або просто знайомим односельчанам, яких у нього дуже і дуже багато, бо авторитет, зароблений чесною і кропіткою працею залишається у пам'яті людській назавжди.

Добро збирати треба, як нектар
З найкращих квітів, то є божий дар
І ним ділитись з друзями по-братськи,
Тоді в душі у кожного засяє свій ліхтар.

В майбутнє, Україно, вірю я твоє,
Ця віра джерелом цілющим б'є
І переповнює душі колодязь,
Який надію людям роздає.

О, мудрий вчителю, щоб всі думки свої
Ти встиг закласти в світлі рубаї,
Від того лише кращим став би світ,
Що взнав би щирі помисли твої.

В. Петрук

ПЕТРУК **Анатолій** **Петрович**, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри педагогіки Міжнародного економіко - гуманітарного університету імені академіка С. Дем'янука, м. Рівне.

Народився в мальовничому селі Волиця Мізоцького району (зараз Здолбунівський район) 2 червня 1955 року. В довідці, коли виписували з Мізоцького полового будинку, написали 4 червня, а через два тижні коли батьки визначились з ім'ям та реєстрували його в Стеблівській сільській раді написали 14 червня. З того часу в родині Петруків, в молодшого нащадка, було три дні народження. Хоча чесно признатися змалку дні народження святкували рідко. По-перше: його сім'я жила не досить заможна, а по-друге: тяжко працювала з ранку до ночі. Робота, робота - ось головне гасло їхньої родини. Мабуть тому батько - Петро Тимофійович - обрав нелегку роботу залізничника, на якій працював все життя (більше 35 років). Мати теж працювала, не покладаючи рук. То по господарству, то дорогою до міста Здолбунова асфальтувала, то хліб пекла на хлібозаводі, то в охороні працювала. І протягом цього часу обробляла, разом із дітьми, ланку буряків (це було обов'язковим для жителів села). Так що до роботи Анатолій звик змалку. На відміну від брата, що постійно тримав в руках книжку, він більше тримав молоток та знав, де знаходиться необхідний інструмент в майстерні, де часто працював після основної роботи батько. У початкову школу ходив на Волицю, а після її закінчення пішов до Мізоцької СШ, яку закінчив в 1972 році з середнім балом 4,5. За порадою батьків поступив в Луцький педагогічний інститут імені Л.Українки на фізико-математичний факультет, де вже навчався його брат Василь. Під час вступу Анатолій недобрав 0,5 балів і замість спеціальності «фізика» вимушений переходити на спеціальність «математика», де профілюючою дисципліною була математика, з якої в атестаті і мав "четвірку" але «не дуже дружив». Після двох років навчання вирішив залишити навчання та пішов служити в Радянську армію. Два роки прослужив в полку зв'язку в Житомирі в штабі писарем, бо мав гарний почерк. На початку мав бажання залишитися на військову службу, але пізніше, побачивши порядки та взаємини між офіцерами, змінив свою думку. За сумлінну службу кілька разів був вдома у відпустці. Після служби працював на Мізоцькому цукровому заводі слюсарем КВПіА, бо змалку займався радіоконструюванням. Пізніше перейшов на роботу до комбікормового заводу, де заробітна платня була значно вища. На заводі пройшов шлях від учня оператора до майстра зміни цеху ОКЦ-50. Але його тягнуло до дітей і тому перейшов працювати лаборантом ТЗН в Мізоцьку санаторну школу-інтернат. Майбуть, там і вирішив пов'язати своє життя з освітою. Відпрошуючись у директора школи на кілька годин, їздив мотоциклом «Восход» в Рівненський педінститут на вступні іспити, бо зрозумів, що без вищої освіти не обійтись. Поступивши у вуз, вирішив одночасно працювати столярем у гуртожитку, бо руки мав майструвати, де і зустрів ремонтуючи

двері, чарівну дівчину Оленку з сусіднього факультету, з якою і одружився. Ще в студентські роки народився син Ігор, тож закінчували вуз уже втроєх. Після вузу повернулися в Мізоч, де згодом побудували свою хату в красивому місці над ставком. Працював спочатку керівником гуртків у Мізоцькому будинку школярів, а згодом директором цього закладу. На цій посаді старався передати свої знання та вміння дітям, разом з цим зробив реконструкцію приміщення, покращивши тепловий режим та створивши сучасні кабінети-майстерні для навчання учнів. Разом з селищним головою, Василем Петруком, займався благоустроєм селищного парку, стадіону, вулиць рідного Мізоча. Жодне свято в селищі не обходилося без виступів хореографічних колективів а також виставок кращих робіт гуртківців будинку школярів. Поряд із повсякденною напруженою роботою, разом з дружиною Оленою Митрофанівною, вирішив займатися науковою роботою. В 1995 році багаторічна праця завершилася захистом кандидатської дисертації на тему:

«Виховання старшокласників на ідеях миру в процесі позакласної роботи». В цьому ж році отримав запрошення на викладацьку роботу до Міжнародного економіко — гуманітарного університету в місто Рівне. Протягом роботи у вузі займав посаду завідувача кафедрою педагогіки та начальника відділення післядипломної освіти, але живе спілкування з студентами перемогло і Анатолій перейшов на викладацьку діяльність, де і працює доцентом кафедри педагогіки по теперішній час. Організуючи роботу з студентами, намагається впроваджувати в педагогічний процес ідеї гуманістичного виховання, складовою якого є формування загальнолюдських та національних цінностей. За часи своєї педагогічної діяльності він надрукувала більше 30 праць у різних виданнях. Загальний стаж педагогічної роботи - 24 роки. Працюючи у вузі продовжує проживати разом з дружиною та дочкою Наталочкою у рідному селищі, чекаючи в гості сина, який часто приїжджає до Мізоча, бо як і всі вони, дуже його любить.

Що було найголовнішим в його житті - створення хорошої сім'ї, виховання добрих дітей, сумлінна праця на благо народу та щира любов до нього.

ПОСТОЛОВСЬКИЙ Руслан Михайлович
народився 3 жовтня 1951 р. у смт. Мізон
Здолбунівського району Рівненської області.

Батько - Постоловський Михайло Семенович.
Мати - Постоловська (Петришина) Любов
Корнійвна.

Дружина - Шелюк Людмила Олександрівна,
виконавчий директор Рівненського інституту
слов'язнознавства. Має сина Сергія 1983 р.н.).

Освіта вища, закінчив історичний факультет
Кам'янець-Подільського педагогічного інституту за спеціальністю "вчитель
історії та суспільствознавства" (1972 р.).

Захистив кандидатську дисертацію на тему "Розвиток інтернаціонального
співробітництва між молодіжними організаціями СРСР і ЧССР в процесі
соціалістичної інтеграції (1969-1977 рр.)" (1982 р.). Кандидат історичних наук,
професор.

Працював учителем історії Білашівської школи Здолбунівського району
(1972р.), лаборантом кафедри історії КПРС Рівненського педагогічного
інституту (1972-1973рр.), асистентом кафедри історії КПРС Рівненського
педагогічного інституту (1974-1976 рр.), аспірант Київського державного
педагогічного інституту (1976-1979 рр.), викладачем, старшим викладачем,
доцентом Рівненського педагогічного інституту (1980-1991 рр.), стажистом
кафедри історії південних і західних слов'ян Московського державного
університету ім.М.В.Ломоносова (1991-1992 рр.), доцентом кафедри політології
Рівненського педагогічного інституту (1992-1993 рр.), був докторантом
Інституту історії України ІАНУ (1993-1996 рр.), працював директором
Рівненського інституту слов'язнознавства Київського слов'янського університету
(1996р.), заступником голови Рівненської обласної державної адміністрації
(1998р.), ректором-організатором Рівненського державного гуманітарного
університету (1998р.).

З 1999 року – ректор Рівненського державного гуманітарного
університету, завідувач кафедри всесвітньої історії, директор Рівненського
інституту слов'язнознавства.

Основні праці: "Історія західних та південних слов'ян", навчальний посібник (у
співавторстві, 1998р.), "Основи конституційного права України", навчальний
посібник (у співавторстві, 1997р.), "Історія південних і західних слов'ян",

підручник для вузів (у співавторстві, 1999р.), "Світ на зламі епох: історія кінця XIX-сер. XX ст.", навчальний посібник (у співавторстві, 2000р), "Короткий довідник з комплексного країнознавства" (у співавторстві, 2000р.). Всього опубліковано близько 60 наукових праць.

Академік Міжнародної слов'янської академії наук (1998р.), академік Української академії економічної кібернетики.

Нагороджений знаком "Відмінник освіти України", орденом "За заслуги" III ст. Вільно володіє українською, російською, чеською, словацькою, польською мовами. Захоплюється книгами. Девіз життя: „Твори людям добро!”

ПРОЦЮК Алла Григорівна, народилась 27 червня 1938 року в с-ті Мізоч Здолбунівського району. Рівненської області.

Раннє дитинство принало на тяжкі роки Великої Вітчизняної війни. Батько загинув на фронті.

У 1953 році вступила до Костопільського педагогічного училища, після закінчення якого з 1957 року - вчителька початкових класів Мізочької загальноосвітньої школи I-III ступенів.

У 1966 році заочно закінчила Рівненський педінститут.

У 1967-70 рр. Працювала над впровадженням експериментальних програм та підручників для 3-річного навчання в початкових класах.

9 жовтня 1969 року нагороджена значком «Відмінник народної освіти».

У 1977 р. присвоєно звання «старшого вчителя», у 1982 р. - вчителя-методиста, а 11 вересня 1990 р. Указом Президії Верховної Ради УРСР - почесне звання Заслуженого вчителя України.

Досвід роботи було схвалено наприкінці 1989 року на розширеному засіданні головного навчально-методичного управління загальної середньої освіти Міністерства народної освіти УРСР і занесено в Центральну картотеку для поширення в республіці.

Журнал «Початкова школа» (№3, 1990 р.) опублікував статтю завідуючої кабінетом початкового навчання ЦУВ Л.Т. Ніколенко «Розвиток пізнавальної активності і самостійності учнів», в якій висвітлено досвід роботи вчительки.

Фрагменти її уроків поміщено в монографії доктора педагогічних наук, професора, замісника міністра освіти України О.Я. Савченко «Сучасний урок у початкових класах» (Київ, 1997), яка в 1988-1989 н.р. разом з групою провідних спеціалістів Міністерства освіти відвідала уроки вчительки з метою ознайомлення з досвідом її роботи.

У червні 1978 року була делегатом III Всесоюзного з'їзду вчителів в Москві.

У 1998 році досвід роботи Проциук А.Г. було представлено на ювілейній виставці до 80-річчя від дня народження В.О. Сухомлинського у Центральному педагогічному музеї України.

На пенсію пішла в червні 2002 року.

Педагогічний стаж - 45 років.

СИНЯК Іван Леонідович. Народився 9 жовтня 1979 р. у селі Мізочек Здолбунівського району Рівненської області. У 1996 р. закінчив Мізоцьку загальноосвітню школу I - III ступеня. Наступного року вступив на гуманітарний факультет Національного університету „Острозька академія” за спеціальністю „історія”. По закінченню університету отримав диплом викладача історії. У листопаді 2002 р. вступив до аспірантури при Інституті української археографії та джерелознавства імені М. С. Грушевського (м. Київ) Національної академії наук

України. В листопаді 2005 р. по завершенні навчання в аспірантурі був розподілений на роботу в Інститут на посаду наукового співробітника відділу „Історії і теорії археографії та споріднених джерелознавчих наук”. Наступного 2006 р. в травні місяці на засіданні спеціалізованої Вченої ради захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук на тему „Джерела з історії діловодства запорозького козацтва доби Нової Січі (1734 - 1775)” за спеціальністю 07.00.06 - історіографія, джерелознавство та спеціальні історичні дисципліни.

На даний час працюю науковим співробітником відділу „Історії і теорії археографії та споріднених джерелознавчих наук” при Інституті української археографії та джерелознавства ім. М.С.Грушевського.

СЛОБОДИЮК Олексій Миколайович. Народився 30 березня 1954 року в смт. Мізоч Здолбунівського р-ну. Після закінчення інституту інженерів водного господарства, отримав направлення на будівництво РАЕС. Два роки працював майстром на одній з дільниць. А потім - служба безпеки. Майже 30 років віддано цій роботі. На сьогоднішній день очолює відділ економічної безпеки станції. Малював з дитинства... Мйстерності

живопису в навчальних закладах не навчався. Він самодіяльний художник. Картини почав писати з початку 90-х років. Мав декілька виставок: дві в Рівненському краєзнавчому музеї, дві в рідному селищі і чотири в м. Кузнецовську.

На живопис надихає рідна природа, її чудові краєвиди, а також ті суспільно-політичні процеси, що відбуваються в країні.

ТУРБАЛ І Юрій Васильович. Народився 2 листопада 1968 року в с. Малий Щугор Красновішерського району Пермської області, Росія. Батько - Турбал Василь Лукич, уродженець Житомирщини. Мати - Круп'яник Світлана Юліанівна, уродженка с. Босько Краківського воєводства, Польща. Сім'я переїхала на Україну в ході операції "Вісла".

У 1976 р. поступив на навчання у Мізоцьку середню школу, яку закінчив у 1986 році з золотою медаллю.

Після закінчення школи поступив на факультет кібернетики Київського державного університету імені Тараса Шевченка, де навчався за спеціальністю "прикладна математика". Після закінчення першого курсу університету, у 1987 році, був призваний до лав збройних сил СРСР. Служив у прикордонних військах КДБ СРСР на прикордонній заставі. В 1989 році був звільнений з лав збройних сил та продовжив навчання на факультеті кібернетики, спеціалізована кафедра - "математичних основ кібернетики" ("дослідження операцій"). Закінчив навчання в університеті у 1993 році з червоним дипломом.

У вересні 1993 року вступив до аспірантури Київського державного університету імені Тараса Шевченка на спеціальність "математична кібернетика", яку згодом змінив на "теорія ймовірностей та математична статистика" (остання в ті часи вважалась більш престижною).

З вересня 1993 року працював лаборантом кафедри прикладної математики Рівненського державного педагогічного інституту (РДПІ) та викладачем кафедри за сумісництвом. Через кілька місяців призначений завідувачем лабораторіями кафедри прикладної математики (обчислювальним центром).

У 1996 році захистив кандидатську дисертацію на тему "Оцінка параметрів процесів збереження" за спеціальністю "Теорія ймовірностей та математична статистика", яка стосувалася дослідження певних класів випадкових процесів. За рішенням спеціалізованої вченої ради факультету кібернетики Київського державного університету ім. Тараса Шевченка у 1996 році отримав науковий ступінь кандидата фізико-математичних наук.

3 березня 1996 року працював викладачем кафедри прикладної математики РДПІ. В січні 1997р. переведений на посаду старшого викладача тієї ж кафедри. В лютому 2000 року - доцент кафедри. З 2000 року призначений на посаду заступника декана факультету математики та інформатики РДПІ.

У 2002 році перейшов на роботу в Рівненський економіко-гуманітарний інститут імені академіка Степана Дем'янчука. З червня 2002 р. і по даний час - завідувач кафедри інформаційних систем та обчислювальних методів Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука.

Є автором більше 30 наукових та науково-методичних публікацій, підручників з грифом міністерства освіти та науки України. Сфера наукових інтересів - математичне моделювання, солітони, дослідження процесів утворення в природі об'єктів, що мають спіральну структуру, зокрема "рукавів" спіральних галактик. З 2000 р. є технічним редактором газети "Дорога до храму", що видається Свято-Різдво-Богородичною парафією УПЦ с. Мізоч.

Одружений з 1993 року, дружина - Турбал Лілія Петрівна. Є двоє дітей - Турбал Маріанна Юріївна (1994 р. н.) та Турбал Богдан Юрійович (2003 р. н.).

ХАБАТЮК Юрій Федорович. Талановитий поет, неординарний педагог, вдумливий науковець, людина високопорядна і енциклопедичних знань Юрій Федорович Хабатюк, народився 14 березня 1940 року в селі Глинськ Здолбунівського району на Рівненщині. Тут закінчив десятирічку, в 1957-1962 рр. навчався на історико- філологічному факультеті Луцького державного педагогічного інституту ім. Лесі Українки. У 1962- 1964 рр. служив в армії. З 1965 по 1980 рік -

вчителював у селищі Мізоч на Рівненщині. Із 1981 до 1985 року Юрій Федорович - викладач Рівненського державного педагогічного інституту. У 1983 році захистив дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата філологічних наук.

Грані його таланту сягали багатьох сфер людської діяльності: від астрономії, фізики, літературознавства до... бджільництва і рибальства. Він творив справді поетичну філософію життя, писав казки, сценарії, зростив чудовий сад, звів будинок і навіть за власною методою майстрував вулики.

Юрій Хабатюк не визнавав ніяких шаблонів: усе, що робив, то робив або першим, або одним із перших. Зокрема, він запровадив інтегральні історико-літературні та історико-філософські гуртки в школі, використав у своїй поетичній творчості невластиву українській літературі форму рубаїв, фундаментально розробляв категорію простору і часу в літературознавстві та багато іншого.

Ті, хто знав Юрія Федоровича, завжди дивувались його невтомній працьовитості, безмежній закоханості в правду, м'якій вдачі і непереборному бажанню робити людям добро.

Для України, для дітей Юрій Федорович зміг би зробити ще дуже багато. Але 14 березня 1985 року, в день свого народження, його несподівано не стало. Пішла з життя людина, яка залишила глибокий слід у серцях всіх, хто знав його, яка увійшла в українську літературу впевнено і назавжди.

ШАХ Зінаїда Савелівна народилась 1905 року в селі Стара Мощаниця Мізоцького району. Українка. Селянка. Освіта - 3 класи.

Працювала в колгоспі РСЧА з 1945 року. Протягом свого трудового життя вирощувала цукрові буряки на Мізоцьких землях. Очолована нею ланка вирощувала до 600 центнерів солодких коренів.

У 1950 році нагороджена орденом Трудового Червоного Прапора.

21 серпня 1953 року Указом Президії Верховної Ради СРСР Зінаїді Савелівні присвоєно звання Героя

Соціалістичної Праці.

У 1955 році її було обрано депутатом Верховної Ради УРСР.

Сімнадцять років очолювала Зінаїда Савелівна бурякосіючу ланку в колгоспі імені РСЧА Мізоцького району, а потім у радгоспі Мізоцького цукрового комбінату Здолбунівського району. За цей час вона здала державі зі своєї ділянки майже 40 тисяч центнерів сировини, з якої вироблено понад 6000 тис. центнерів цукру.

Член райкому партії, народний засідатель, депутат обласної Ради депутатів трудящих, з 1950 по 1955 рік - депутат Верховної Ради України четвертого і п'ятого скликання. Неодноразовий учасник виставки досягнень народного господарства, орденоносець - такий злет простої селянської жінки.

Померла в 1978 році.

Прожила в праці і турботах про чоловіка, дітей, внуків і мізочан.

